

Registered as News Paper Regd. No. R.N. 33614/78
Geethacharyan T.N.M.S. (c) 345
No.G/TN/ Chief PMG / 667 / 2000 WPP 373

ஸ்ரீ உவே. மஹாவித்வான் வாகம்ருதவர்ஷி
வேளுக்குடி வரதாசார்ய ஸ்வர்மி

Edited and Published by Dr.M.A.Venkatakrishnan. Printed at
Guru-Achagam, 19, Irusappa Gramani Street, Triplicane,
Madras 600 005.

கீதாசார்யன்

வே. எ. அனாஸ்
25-12-02

கீதாசார்யன் 260

कर्मण्येवाधिकारस्ते मा फलेषु कदाचन

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

நம்மாழ்வார் ஆண்டு 5002 விக்ரம மாசி
(பிப்வரி 2001)

ஆசிரியர்

Dr M.A. வேங்கடகிருஷ்ணன் M.A., M.Phil., Ph.D.

துணையாசிரியர்

Dr பூமா வேங்கடகிருஷ்ணன் M.A., B.Ed., Ph.D.

T.C.A. ராமாநுஜம் M.A., B.L., I.R.S

தலைவர்

பேரஷகர்கள்

எஸ். வேங்கடகிருஷ்ண
பட்டாசாரியார்
வி.டி.கோபாலன்

கே.இ.பி.ரங்கராஜன்
டி.எஸ்.ராமஸ்வாமி
எம்.ஏ.பார்த்தஸாரதி

7, தெற்கு மாட வீதி திருவல்லிக்கேணி, சென்னை - 600 005

① 844 16 53

email: geethacharyan@yahoo.com

மஹான்களின் சதாபிஷேகம்

ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயத்தின் இருபெரும் தூண்களாகத் திகழ்ந்தவர்கள் ஸ்ரீ உ.வே. சதாபிஷேகம் கோவிந்த நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமியும், ஸ்ரீ உ.வே. வாகம்ருதவர்ஷீ வேளுக்குடி வரதாசார்ய ஸ்வாமியும்.

1921ம் வருடம் தை மாதம் ஸ்வாதீ நக்ஷத்திரத்தன்று அவதரித்தவர் ஸ்ரீ உ.வே. சதாபிஷேகம் கோவிந்த நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமி. அதற்கு மறுநாள் விசாக நக்ஷத்திரத்தில் அவதரித்தவர் ஸ்ரீ உ.வே. வேளுக்குடி வரதாசார்ய ஸ்வாமி. ஸ்ரீ உ.வே. காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமியின் பிரதான சிஷ்யர்களாகத் திகழ்ந்த இவ்விருவரும், ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகத் தங்கள் உபந்யாஸங்களாலும், நூல்களாலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ உலகிற்குப் பெருந்தொண்டு புரிந்துள்ளனர்.

இவ்விரு ஸ்வாமிகளுக்கும் இவ்வருடம் 80 வது திருநக்ஷத்திரம் நிறைவடைகிறது. இவ்விருவரும் திருநாடலங்கரித்துவிட்டாலும், அவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்திற்குச் செய்துள்ள பணிகளை நினைவுகூரும் வகையில் அவர்களுடைய சதாபிஷேக விழா கடந்த ஜனவரி மாதம் 20, 21 தேதிகளில் சென்னையில் வெகு விமரிசையாக நடைபெற்றது. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தைச் சேர்ந்த ஜீயர் ஸ்வாமிகள், வித்வான்கள் ஒருவர் தப்பாமல் அனைவரும் இவ்விழாவில் கலந்துகொண்டு, ஸ்வாமிகள் இருவரின் தொண்டுகளை நினைவு கூர்ந்தனர்.

இவ்விரு ஸ்வாமிகளும் கீதாசார்யனார் தொடர்ந்து எழுதிய கட்டுரைகளைத் தனிநூலாக, (தனித்தனியாக இரு இதழ்களில்) வெளியிட்டு ஸத்தை பெறுகிறோம்..

ஸ்ரீ வேளுக்குடி ஸ்வாமி

மணவாளமாமுனிகளால் அபிமானிக்கப்பெற்ற ராஜமன்னார்குடிக்கு அருகிலுள்ள வேள்விக்குடி எனும் சிற்றூரில் 31-12-1921 தை விசாகத்தன்று ஸ்ரீ உ.வே. கிருஷ்ணமாசாரியர், ஸ்ரீமதி லக்ஷ்மி அம்மங்கார் தம்பதிகளுக்குப் புத்திரராக அவதரித்தவர் ஸ்ரீ உ.வே. வரதாசார்ய ஸ்வாமி.

தம்முடைய நான்கு பிள்ளைகளில் இவர் ஒருவரையாவது ஸம்ப்ரதாய வித்வானாக்க வேண்டும் என்று எண்ணிய ஸ்ரீ உ.வே. கிருஷ்ணமாசாரியர் இவரை சென்னையில் ஒரு ஸம்ஸ்க்ருத பாடசாலையில் சேர்த்தார். பிறகு திருப்பதி ஓரியண்டல் காலேஜில் ந்யாய சிரோமணி வகுப்பில் சேர்ந்து 1941ல் ந்யாயசிரோமணி பட்டமும் பெற்றார். 1943 முதல் ஸ்ரீ உ.வே. காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமியிடம் ஸம்ப்ரதாய கிரந்தங்கள் அனைத்தையும் பயின்றார். 1949 முதல் உபந்யாஸங்கள் செய்யத் தொடங்கினார். இமவந்தம் தொடங்கி இருங்கடலளவும் அவர் உபந்யாஸம் செய்யாத இடங்களே இல்லை.

பாரத தேசத்தில் அவருடைய உபந்யாஸமாகிற அமுத மழையில் நனைந்து ஆனந்திக்காதவர்களே கிடையாது. கணீரென்ற குரலில் ஒரு பாசுரம் அல்லது ஒரு சுலோகத்தை இசையுடன் பாடி உபந்யாஸத்தைத் தொடங்கும்போதே அனைவரும் ஈர்க்கப்பட்டு விடுவார்கள். பிறகு உபந்யாஸத்தை "ஸ்ரீய:பதியான ஸர்வேச்வரன்....." என்று தொடங்கிவிட்டாரென்றால் இடையில் ஒரு நிமிடம் கூட நிறுத்தாமல் உபந்யாஸம் ப்ரவாஹமாகப் பெருக்கெடுத்து ஓடும். ஒரே சீரான குரலில் புன்சிரிப்புடன் முகத்தில் எவ்வித

கீதாசாப்யன்

விகாரங்களும் இல்லாமல் கடைசிவரை ஒரே மாதிரியாக உபந்யஸிப்பது அவருக்கே உரித்தானது. சொற்களானவை ஏற்கனவே பதிவு செய்யப்பட்டிருந்ததுபோல் தங்கு தடையின்றி வெளிவரும். ஏதோவது ஒரு பதமோ அல்லது ஒரு பிரமாணமோ நினைவுக்கு வராமல் அவர் ஒரு வினாடி தயங்கியதோ அல்லது யோசித்ததோ கிடையாது. தவறியும் கூடச் சொற்களை மாற்றிக் கூறுவது, பெயர்களையோ கிரந்தங்களையோ தவறாகச் சொல்லிவிடுவது என்பன போன்றவை காணக்கிடைக்காதவையாகும். இத்தகைய சிறப்புகளால் "வாக் அம்ருத வர்ஷீ" என்ற விருதும் இவரை அடைந்து சிறப்புப் பெற்றது.

அவருக்கிருந்த நினைவாற்றல் மிக மிக அற்புதமானது. எந்தவொரு பாசுரத்தின் துணுக்கைக் கூறினாலும், அது இன்னபத்தில், இன்ன திருவாய்மொழியில், இந்த எண்ணிக்கை உள்ள பாசுரம் என்று மிகத் துல்லியமாகக் கூறுவார். அது தவிர, ஒரே மாதிரியான சொற்களுக்கு வெவ்வேறிடங்களில், வெவ்வேறு வியாக்கியானங்களில் வெவ்வேறு வகையான விளக்கங்கள் தரப்பட்டிருந்தால் அவையனைத்தையும் எடுத்துக்கூறும் ஆற்றல் அவர் ஒருவருக்கே உரியது. திருவாய்மொழியில் ஒரு பதத்தை எடுத்துக்கூறி, இதற்குப் பிள்ளான் தரும் விளக்கம் இது. நஞ்சீயர் தரும் விளக்கம் இது. பெரியவாச்சான்பிள்ளை தரும் விளக்கம் இது. நம்பிள்ளை தரும் விளக்கம் இது. வாதிசேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் உரை இது. இதே பதத்தை ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் இன்ன பொருளில் பயன்படுத்துகிறார். இதேபதம் பெரிய திருமொழியில் வரும்போது அங்கே இப்படி வியாக்கியானம் உள்ளது என்று ஒவ்வொன்றையும் துல்லியமாக எடுத்துக் காட்டுவார். இம்மாதிரியான விஷயங்களில் அவர் ஒரு

ஸ்ரீவேளுக்குடி ஸ்வாமி

கம்ப்யூட்டரையும் விஞ்சியவர் என்று கூறினால் துளியும் மிகையன்று.

இவ்வளவு சிறந்த ஞானம் பெற்றிருந்தபோதிலும் பழகுவதற்கு மிகமிக எளியவர். யார் அவரிடம் எந்த ஸந்தேகத்தைக் கேட்டாலும் உடனுக்குடன் பதிலளிப்பார். நேரில்தான் கேட்கவேண்டும் என்பதுகூட இல்லை. டெலிபோனில் கேட்டால் கூட உடனே பதில் சொல்வார். பரத்வம் ஸௌலப்யம் ஆகிய இரண்டு திருக்குணங்களும் ஒருங்கே இவரிடம் குடிகொண்டிருந்தது குறிப்பிடத் தக்கதாகும். ஒரு ஸந்தேகம் கேட்டால், யோசித்துச் சொல்கிறேன் என்றோ, புத்தகத்தைப் பார்த்துவிட்டுச் சொல்லுகிறேன் என்றோ ஒருநாளும் கூறியது கிடையாது. கேட்டவுடனே அதற்கான பதில் கிடைத்துவிடும்.

இப்படி உபந்யாஸ சக்ரவர்த்தியாகத் திகழ்ந்த ஸ்ரீவேளுக்குடி ஸ்வாமி பற்பல நூல்களையும் எழுதியருளியிருக்கிறார். அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்த அருளிச்செயல் ரஹஸ்யத்திற்கு 'ரஹஸ்ய பூஷணம்' என்ற உரை, ஸித்தோபாய விஜயம், ஸ்ரீபாஷ்ய ஸாரம், அருளிச்செயல் அனுபவம் போன்ற பல நூல்களை அருளிச்செய்துள்ளார்.

ஆஜாநுபாஹுவாய், தம்மைக் கண்டவர்களை யெல்லாம் வசீகரிக்கும் கம்பீரமான தோற்றப்பொலிவுடனும் கணீரென்ற வெண்கலக் குரலுடனும் திகழ்ந்தவர் ஸ்ரீவேளுக்குடி ஸ்வாமி.

பிரமாணங்களில் கரைகண்டவராகத் திகழ்ந்த ஸ்ரீ வாகம்ருதவர்ஷீ ஸ்வாமி, ப்ரமேயமான திவ்யதேச எம்பெருமான்களிடம் அளவற்ற ஈடுபாடு கொண்டவர். பற்பல திவ்யதேசங்களில் நடைபெறும் முக்யமான

உத்ஸவங்களுக்கெல்லாம் எழுந்தருளிவிடுவார். பெரும்பாலும் ஸ்ரீரங்கம், திருக்கண்ணபுரம், ஆழ்வார் திருநகரி திருவல்லிக்கேணி ஆகிய திவ்யதேசங்களில் நடைபெறும் உத்ஸவங்கள் அனைத்தையும் ஸேவிக்கச் சென்றுவிடுவார். அர்ச்சாவதாரத்திருமேனிகளை மிக அருகே நின்று அனுபவிப்பதில் அவருக்கு மிக்க ஈடுபாடு உண்டு. இதற்காகத் துளியும் சிரமம் பாராமல் பற்பல திவ்யதேசங்களுக்கும் இரவு பகலாக பஸ்ஸிலேயே பயணம் செய்வார்.

17-1-1991 அன்று திருவரங்கம் சென்றிருந்த ஸ்ரீ வேளுக்குடி ஸ்வாமி, பெரியபெருமானை ஸேவித்துவிட்டு, தாயார் ஸன்னிதிக்கு வரும்வழியில் கோயிலுக்குள்ளேயே பரமபதவாசல் அருகில் மயங்கி விழுந்துவிட்டார். அப்படியே திருநாடலங்கரித்துவிட்டார். அரங்கனுக்குப் பூமாலையும் பாமாலையும் சூட்டிய ஆண்டாள் அரங்கனைச் சேவிக்கச் சென்றவள் அவனுடைய திருவடிகளிலேயே மறைந்து விட்டது போலவே, ஸ்ரீ வாகம்ருதவர்ஷீஸ்வாமியும், அரங்கனைச் சேவிக்கச் சென்றவர், அங்கேயே பரமபதம் அடைந்து விட்டார். உண்மையில் இப்படிப்பட்ட பாக்கியம் கிடைக்குமானால் மரணமும் கூட விரும்பத்தக்கதாகிவிடும். எல்லோரும் ஆச்சரியப்படத்தக்க வகையில் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீவேளுக்குடி ஸ்வாமி, திருநாடலங்கரித்ததும் ஆச்சரியப்படத்தக்க வகையிலேயேயாகும்.

ஸ்ரீ வேளுக்குடி ஸ்வாமி எழுந்தருளியிருந்த காலத்திலேயே வாழ்ந்திருந்து, அவருடைய திருவாக்குகளைக் கேட்டதோடு மட்டமல்லாமல் அவரோடு பழகும் வாய்ப்பும் கிடைத்தவர்கள் உண்மையிலேயே மிகச் சிறந்த பாக்யசாலிகள் ஆவர்.

திருவாய்மொழியும் த்வயமும்

5-1-03

‘தத்வஜ்ஞாநாத் மோக்ஷம்’ என்கிற இது ஸகல ஸித்தாந்த ஸாரம். ஸம்ஸாரிகளுக்கு மோக்ஷப்ரயோஜக தத்வஜ்ஞாநம் விளையவும் அவர்கள் ஆத்மாந்த தாஸ்யரஸம் பெறவும் க்ருஷி செய்தவன் ஸ்ரீய:பதியான ஸர்வேஸ்வரன். ஸம்ஸாரிகளான ஜீவாத்மாக்கள் உஜ்ஜீவிப்பதற்காக ஸாஸ்த்ர ப்ரதாநம் பண்ணின மஹோபகாரகன். அவன் பதரிகாஸ்ரமத்தில் திருமந்திரமான மஹாமந்திரத்தை உபதேசம் பண்ணியருளினான். அந்த எம்பெருமான் தானே ஸ்ரீவிஷ்ணுலோகத்தில் த்வயம் எனும் மந்திரத்தை ப்ரகாஸப்படுத்தினான். அவனே குருக்ஷேத்திரமான திவ்யதேசத்தில் சரமஸ்லோகமான ரஹஸ்யத்தை

ஸ்ரீ உ.வே. வாகம்ருதவர்ஷீ

வேளுக்குடி வரதாசார்ய ஸ்வாமி

உபதேசம் பண்ணியருளினான். இந்த ரஹஸ்யங்கள் மூன்றையும் நம்முன்னோர் ரஹஸ்யத்ரயம் என்பர்.

ரஹஸ்யத்ரயத்தில் முதல் ரஹஸ்யம் (ஓம் நமோ நாராயணாய எனும்) மூலமந்திரமான திருமந்திரம். அதன் விவரணமாக அமைந்தது இரண்டாவது மந்திரமான த்வயம் என்பது. அதாவது “ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ ஸரணம் ப்ரபத்யே. ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:” எனும் மந்திரமே அது. மூன்றாவது ரஹஸ்யம் சரமஸ்லோகமாகும்.

இந்த ரஹஸ்யத்ரயத்திற்கு நம்பூர்வாசாரியர்கள் பலர் வ்யாக்யானம் அருளிச் செய்திருந்தாலும் நமக்கு இப்போது முதலில் கிடைப்பது பட்டர் அருளிச் செய்துள்ள அஷ்டஸ்லோகியே.

கதாசார்யன்

எட்டுஸ்லோகங்கள் கொண்ட அஷ்டஸ்லோகியில் முதல் நான்கு ஸ்லோகங்களால் திருமந்திர வ்யாக்யானம் செய்கிறார். பிறகு ஐந்து, ஆறு ஸ்லோகங்களில் த்வயார்த்த விவரணம் பண்ணுகிறார். ஐந்தாவது ஸ்லோகத்தில் பதார்த்தமும் ஆறாவது ஸ்லோகத்தில் வாக்யார்த்தமும் அருளிச் செய்கிறார் ஸ்ரீபராஸரபட்டர்.

இரண்டு வாக்யங்களோடு கூடியது, ஆறு பதங்களோடு கூடியது, பத்து அர்த்தங்களோடு கூடியது த்வயம் என்பது. அப்பத்து அர்த்தங்களாவன: 1. ஸ்ரீஸப்தார்த்தம் 2. மதுப் ப்ரத்யயார்த்தம் 3. நாராயண ஸப்தார்த்தம் 4. சரணஸப்தார்த்தம் 5. ஸரணஸப்தார்த்தம். 6. ப்ரபத்யே ஸப்தார்த்தம். ஆக இவை ஆறும் பூர்வ வாக்யத்தில் தெரிவிக்கப்பட்டன. இனி உத்தரவாக்யத்தில் 1. ஸ்ரீமச்சப்தார்த்தம் 2. நாராயண ஸப்தார்த்தம். 3. ஆய எனும் நான்காம் வேற்றுமைக்கு அர்த்தம் 4. நம: ஸப்தார்த்தம் ஆக நாலு அர்த்தங்கள் தெரிவிக்கப்படுகின்றன. இது பராஸரபட்டர் நிர்வாஹம்.

பிள்ளையுலகாசிரியர் அருளிச் செய்துள்ள பதினெட்டு ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களுள் ஸாரஸங்க்ரஹம் என்பது ஒன்று. அதில் த்வயத்திற்கு த்வயம் என்ற பெயர் வரக்காரணம் இன்னது என்பதை விவரித்தருள்கிறார். த்வயத்தின் பூர்வ வாக்யத்தில் உபாயம் (அடையும் வழி) உத்தரவாக்யத்தில் அடையும் பலம் இரண்டும் தெரிவிக்கப்படுகிறது. (ஸ்ரீமந் நாராயண சரணென ஸரணம் ப்ரபத்யே) - பகவானை அடைவதற்கு அவனுடைய திருவடிகளை ஸரணமாகப் பற்றுவதே உபாயம். அப்படிப்பற்றுவதால் பெறும் பலன் (ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:) அவனுக்கு நாம் செய்யும் கைங்கர்யமே. இவ்விரண்டு அர்த்தங்களை தெரிவிக்கிற படியால் இது த்வயம். பிராட்டி, பெருமாள் இரண்டு தத்வங்களைத் தெரிவிக்கிறபடியால் த்வயம்; சரணென என்று திருவடிகளிரண்டைச் சொல்லுகிறபடியால் த்வயம்; என்று

திருவாய்மொழியும் த்வயமும்

பலவித நிர்வாஹங்களை பிள்ளை உலகாசிரியர் அருளிச் செய்கிறார்.

நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்துள்ள திருவாய்மொழி த்வயார்த்த ப்ரதிபாதகம் என்பது நம் பூருவர்கள் கொள்கை. அதனைப் பிள்ளைலோகாசாரியர், வாதிகேஸரி அழகிய மணவாள ஜீயர், வேதாந்த தேஸிகன் ஆகியோர் எவ்வாறு அருளிச் செய்கின்றனர் என்பதைப் பற்றி விரிவாகக் காண்போம்.

த்வயத்தின் பத்து அர்த்தங்களும் திருவாய்மொழியின் பத்துப் பத்துக்களால் விவரிக்கப்படுகின்றன என்றருளிச் செய்கிறார் பிள்ளை லோகாசாரியர் ஸாரஸங்க்ரஹத்தில்.

பராஸரபட்டர் பூர்வ வாக்யத்தில் 6 அர்த்தங்களும் உத்தரவாக்யத்தில் 4 அர்த்தங்களும் தெரிவிக்கப்படுவதாக அருளிச் செய்கிறார். ஆனால் பிள்ளைலோகாசாரியர் பூர்வவாக்யத்தில் 5 அர்த்தங்களும், உத்தர வாக்யத்தில் 5 அர்த்தங்களும் விவரிக்கப்படுவதாக அருளிச் செய்கிறார். திருவாய் மொழியின் முதல் 5 பத்துக்கள் பூர்வவாக்ய விவரணம் என்றும் மேல் 5 பத்துக்கள் உத்தரவாக்ய விவரணம் என்றும் அவருடைய நிர்வாஹம்.

திருவாய்மொழிக்குப் பன்னிராயிரப்படி உரை அருளிச் செய்துள்ள வாதிகேஸரி அழகிய மணவாள ஜீயர் தமது உரையின் ப்ரவேஸத்தில் “ஸ்ரீபதி: சேதநஸ்யாஸ்ய ஹேதுத்வேதஸமாஸ்ரித: அநிஷ்ட ஹாநிம் இஷ்டஸ்ய ப்ராப்திம் ச குருதே ஸ்வயம்” என்றொரு ஸ்லோகத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

“இந்த ஜீவாத்மா எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றுவனையானால் அவனுக்கு எம்பெருமான் தானே அநிஷ்டத்தைத் தொலைத்து இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்கிறான்” என்பது இந்த ஸ்லோகத்தின் பொருள். இதில்

ஐந்து அர்த்தங்கள் காட்டப்படுகின்றன. அதாவது 1. எம்பெருமான் 2. சேதநன் 3. உபாயம் 4. அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி 5. இஷ்டப்ராப்தி. இவ்வைந்து அர்த்தங்களையும் முறையே இரண்டிரண்டு பத்துக்களால் பத்துப்பத்துக்களால் - நம்மாழ்வார் தெரிவிக்கிறார் என்பது வாதிகேஸரி ஜீயருடைய நிர்வாஹம்.

வாதிகேஸரி ஜீயர் மற்றுமொரு நிர்வாஹம் அருளிச் செய்கிறார். அதாவது முதல் நாலு பத்துக்கள் ஸித்தவஸ்துவான பரமாத்மாவையும் ஜீவாத்மாவையும் (முறையே இரண்டு இரண்டு பத்துக்களால்) தெரிவிக்கின்றன.

கடைசி நான்கு பத்துக்கள் ஸாத்ய வஸ்துவைத் தெரிவிக்கின்றன. அதாவது அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி 7, 8 பத்துக்களிலும் இஷ்டப்ராப்தி 9, 10 பத்துக்களிலும் தெரிவிக்கப்படுகின்றன.

இடையில் 5, 6 இரண்டு பத்துக்கள் ஸித்த ஸாத்ய பரங்கள். எம்பெருமான் எப்போதும் உள்ளவன். ஆகையால் அவன் உபாயமாகிறான். அதைத் தெரிவிப்பது ஐந்தாம் பத்து ஸித்தோபாய ப்ரதிபாதகம் ஐந்தாம் பத்து என்றபடி. அவன் எப்போதும் உபாயமாயிருந்தாலும் அவனை நாம் உபாயமாகத் தெரிந்து கொண்டு அவனைப் பற்றுதல் ஸாத்யம். இது ஆறாம் பத்தில் தெரிவிக்கப்படுகிறது.

த்ரமிடோபநிஷத் ஸாரத்தில் வேதாந்த தேஸிகன், முதல் பத்தில் எம்பெருமான் உபாயம் என்றும் 2ம் பத்தில் எம்பெருமான் ப்ராப்யம் என்றும் 3ம் பத்தில் அப்படி ப்ராப்ய ப்ராபகனான எம்பெருமான் திவ்யமங்களை விக்ரஹவிபரிஷ்டன் என்றும் நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்வதாக அருளிச் செய்கிறார். 4ம் பத்தில் அவனைத் தவிர வேறு பலம் கிடையாது என்று மூதலித்த பிறகு மேல் ஆறுபத்துக்களால் அவனைத் தவிர வேறு உபாயம் கிடையாது என்கிறார்

திருவாய்மொழியும் த்வயமும்

நம்மாழ்வார். அதாவது திவ்யமங்களை விக்ரஹவிபரிஷ்டனான எம்பெருமான் ப்ராப்ய ப்ராபகபூதன் என்று தெரிவிப்பதே நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழி என்பது தேஸிகனுடைய நிர்வாஹம்.

இவ்வாறு பூர்வாசாரியர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமாக, திருவாய்மொழியையும், த்வயத்தையும் சேர்த்து அநுபவித்துள்ளனர். இவற்றை அநுபவிப்பதையே பரமபோக்யமாகக் கொண்டிருந்த நம் ஆசார்யர்களின் அபிப்ராயங்களை, நிர்வாஹங்களை உள்ளபடி அறிந்து அநுபவிப்பதே நமக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான காலக்ஷேபமாகும்.

ஸ்ரீய:பதியான ஸர்வேஸ்வரன் ஸ்ரீவிஷ்ணுலோகத்தில் த்வயமான மஹாமந்த்ரத்தை மத்ரரத்நத்தை பிராட்டிக்கு உபதேஸம் பண்ணியிருளினான். அந்த த்வயத்திற்கு பல அர்த்தங்களை அருளிச் செய்துள்ளனர் நம் பூர்வாசாரியர்கள். பிள்ளைலோகாசாரியர் தம்முடைய ஸாரஸங்க்ரஹம் எனும் க்ரந்தத்தில் த்வயம் பத்து அர்த்தங்களைத் தெரிவிப்பதாகக் கூறுகிறார். அந்த பத்து அர்த்தங்களும் திருவாய்மொழியின் பத்துப் பத்துக்களால் விவரிக்கப்படுகின்றன என்றும் நிரூபித்துக் காட்டியருள்கிறார் ஸ்ரீபிள்ளைலோகாசாரியர்.

த்வயத்தின் முதல் பதம் 'ஸ்ரீயத்' என்பது. இதில் ஸ்ரீ ஸப்தத்தாலே பிராட்டியின் ப்ரபாவம் கூறப்படுகிறது. அந்த ஸ்ரீமச்சப்தம் எம்பெருமானுடைய ஸ்ரீய:பதித்வத்தையும் அதனால் அவனுக்குண்டான ஏற்றத்தையும் தெரிவிக்கிறது. அதை விவரிப்பது தான் திருவாய்மொழியின் முதல்பத்து.

திருவாய்மொழி முதல்பத்தின் முதல் திருவாய்மொழி "உயர்வற" வில் ப்ரஹ்மஸப்தார்த்தத்தை விவரணம் பண்ணியிருளுகிறார் நம்மாழ்வார். அந்த ப்ரஹ்மம் நாராயணனே என்பது இரண்டாம் திருவாய்மொழி (வண்புகழ்

நாரணன் இத்யாதிகளால்). அந்த நாராயணன் ஸ்ரீமாந் என்பது மூன்றாம் திருவாய்மொழி.

வேதார்த்தமான கர்மங்களை ஸ்ரீஜைமிநிபகவான் விசாரித்து ஸூத்ரம் அருளிச் செய்தார். அது கர்மமீமாம்ஸை. அது பன்னிரண்டு அத்யாயங்கள் கொண்டது. அவரே தேவதைகளை விசாரிக்கிறார் மேலே நான்கு அத்யாயங்களால். இது தேவதாமீமாம்ஸை. இது கர்மகாண்ட ஸேஷமாகும். ஆக ஜைமிநி பதினாறு அத்யாயங்கள் கொண்ட மீமாம்ஸா ஸாஸ்த்ரத்துக்கு கர்த்தா. மேலே ஸ்ரீவேதவ்யாஸரருளிச் செய்த ஸாரீரக ஸாஸ்த்ரமானது ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றி ஆராய்வதால் ப்ரஹ்மமீமாம்ஸா எனப்படுகிறது. இது நான்கு 4 அத்யாயங்கள் கொண்டது. அந்த ப்ரஹ்மம் நாராயணனே என்பது ஸாரீரகார்த்தம். அவன் ஸ்ரீமாந் என்றும் சொல்ல வேண்டும் என்பது ஆழ்வார் திருவுள்ளம். இதையே ஆழ்வார் முதல் மூன்று பதிகங்களால் விவரித்தருள்கிறார். இதையடியொற்றியே எம்பெருமானாரும் ஸ்ரீபாஷ்ய மங்களஸ்லோகத்திலே 'ப்ரஹ்மணி ஸ்ரீநிவாஸே' என்று அறுதியிட்டார். ப்ரஹ்மமான நாராயணன் ஸ்ரீமானே என்பது மூன்றாம் திருவாய்மொழி. 'பத்துடையடியவர்க்கெளியவன் பிறர்களுக்கரியவித்தகன் மலர்மகள் விரும்பும் நம் அரும் பெறலடிகள்'. 'அடியவர்க்கு எளியவன்' என்று ஸௌலப்யம். 'அரும்பெறலடிகள்' என்று பரத்வம். இவை இரண்டும் எம்பெருமானுக்கு வாய்த்தது எதனால்? 'மலர்மகள் விரும்பும்' என்று அவன் ஸ்ரீய:பதியாய் இருக்கிறபடியாலே. எம்பெருமானுடைய பரத்வ ஸௌலப்யங்களுக்கடி ஸ்ரீய:பதியாய் இருக்கிறபடியாலே. எம்பெருமானுடைய பரத்வஸௌலப்யங்களுக்கடி ஸ்ரீய:பதித்வமே. 'மலர்மகள் விரும்பும்' என்ற பிறகு 'நம் அரும்பெறலடிகள்' என்றபடியால் பிராட்டி ஸம்பந்தத்தையிட்டே எம்பெருமானுக்கு மேன்மை என்று தெரிகிறது.

ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி முதல்பாட்டில் 'என்னமுதம் - சுவையன் திருவின் மணாளன்' என்றார் ஆழ்வார். எம்பெருமான் அமுதம். அமுதம் ரஸ்யமாயிருக்குமேயொழிய ரஸிகமாயிராது. ஆனால் எம்பெருமானாகிற அமுதம் ரஸிகமாயிருப்பதால் அவன் சுவையன். அந்த ராஸிக்யம் அவனிடம் ஏற்பட்டதற்குக் காரணம் பிராட்டி ஸம்பந்தம். அவன் திருவின் மணாளன். இவ்வாறு அவனுக்கு ரஸ்ய ராஸிக்யங்கள் ஏற்படக் காரணம் அவனுடைய ஸ்ரீய:பதித்வமே.

மேலும் 'மலரான் மைந்தன்' (1-5-9) 'திருமகளார் தனிக்கேள்வன்' (1-6-9) 'பூமகளார் தனிக்கேள்வன்' (1-9-1) 'மலரான் மணவாளனை' (1-10-4) என்றும் திருவாய்மொழியில் முதல் பத்தால் ஸ்ரீய:பதித்வம் ப்ரதிபாதிதமாயிற்று என்கிறார் பிள்ளைலோகாசாரியர். பூர்வவாக்யத்தில் கூறப்பட்ட ஸரணாகதி ஸப்ரகாரமாக ஸக்ருத் கரணீயம் என்பர் நம்பூர்வர்கள். அதாவது பெருமானிடத்தில் ஸரணாகதி செய்யுமவர்கள் முற்பட இதர உபாயங்களைத் துறக்கவும் வேணும். பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகப் பற்றவும் வேணும். ஆகையாலே பூர்வ வாக்யத்தில் ஸ்ரீய:பதித்வம் ஸ்ரீமத் ஸப்தத்தாலே கூறப்பட்டது, புருஷகாரபூதையான பிராட்டியினுடைய நித்ய ஸம்பந்தம் பெருமானுடன் உண்டென்று. இளைய பெருமான் சக்ரவர்த்தி திருமகன் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றும் போது பிராட்டியைப் பற்றிப் பற்றினார் என்று ஸ்ரீராமாயணம் கூறுகிறது. "ஸீதாமுவாச அதியஸா: ராகவம் ச மஹாவ்ரதம்" என்ற ஸ்ரீராமாயண வசநம் இங்கே அடுக்கும்.

ஆக முதல் பத்து முழுவதும் த்வயத்தின் பத்து அர்த்தங்களில் முதலாவதான ஸ்ரீய:பதித்வத்தை தெரிவிக்கிறது என்றதாயிற்று. இனி திருவாய்மொழியின் இரண்டாம் பத்து த்வயத்தின் இரண்டாம் பதமான நாராயண

ஸப்தார்த்தத்தை விவரிக்கிறது என்பதை பிள்ளை லோகாசாரியர் விவரிக்குமாறு காண்போம்.

“இரண்டாம் பத்தால் ‘எம்பெருமான் நாரணற்கு’ (2.1.7) என்றும், ‘எம்பிரான் எம்மான் நாராயணனாலே’ (2.7.1) என்றும் ‘நாரணன் முழுவேழலுக்கும் நாதன்’ (2.7.2) என்றும் நாராயணத்வம் ப்ரதிபாதித மாயிற்று” என்று அருளிச் செய்கிறார். பிள்ளைலோகாசாரியர். இம்மூன்று பாசுரங்களின் அர்த்தங்களையும் கண்டு அநுபவிப்போம்.

“வாயுந்திரையுளும்” என்ற இரண்டாம் பத்து முதல் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வாருக்கு நாயிகா பாவம். எம்பெருமானைப் பிரிந்து வருந்துகிற பிராட்டி நிலையடைந்த ஆழ்வார் கடற்கரைக்கு வருகிறார். பிரிந்தார் இரங்குவது நெய்தல் நிலத்திலே. நெய்தல் நிலமாவது - கடலும் கடல் சார்ந்த இடமுமாகும். அப்படிச் சென்ற ஆழ்வார் கடற்கரையில் வெளுத்த மேனியோடு சலிக்காமல் மீனை விரும்பி நின்று கொண்டிருந்த ஒரு நாரையைக் கண்டார். “நான் எம்பெருமானைப் பிரிந்ததால் தூக்கமில்லாமல் இருப்பதுபோல நீயும் எம்பெருமானைப் பிரிந்ததால்தான் தூக்கமில்லாமல் இருக்கின்றனையோ! எம்பெருமானைப் பிரிந்ததனால் எனக்கு உடம்பு வெளுத்தது போல உனக்கும் உடம்பு வெளுத்ததோ” என்று நாரையைக் கட்டிக் கொண்டு அழுகிறார் ஆழ்வார். தாம் ஒருவர் எம்பெருமானைப் பிரிந்த துக்கத்தால் உடல் வெளுத்து தூக்கம் இல்லாமல் இருப்பது கொண்டு உலகில் தூக்கமில்லாமல் இருப்பவர்கள் அனைவரும் எம்பெருமானைப் பிரிந்ததால் தான் தூக்கமில்லாமல் இருப்பதாகக் கருதிவிட்டார் ஆழ்வார். இப்படிப்பட்ட திருவாய்மொழி இரண்டாம் பத்து முதல் திருவாய்மொழி. அதில் 7ம் பாட்டு “தோற்றோம் மடநெஞ்சம் எம்பெருமான் நாரணற்கு” என்பது.

நாராயணன் என்பதற்கு இருவகையாகப் பொருள் கூறலாம். நாரங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமாக இருக்கிறவன் நாராயணன். இது தத்புருஷ ஸமாஸம் (வேற்றுமைத்தொகை); அல்லது நாரங்களை இருப்பிடமாகவுடையவன் நாராயணன். இது பஹுவீஹி ஸமாஸம் (அன்மொழித் தொகை). இவ்விரண்டு பொருள்களையும் கருதியே “தோற்றோம் மடநெஞ்சம் எம்பெருமான் நாரணற்கு” என்கிறார் ஆழ்வார் என்பது நம்பிள்ளை ஈடு. யாருக்கு ஆழ்வாருடைய நெஞ்சு தோற்ற தென்றால் வகுத்த ஸ்வாமியான எம்பெருமானுக்கு - அதாவது நாரங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமாக இருப்பவனுக்கு - என்கிறார் ஆழ்வார். அப்ராப்த விஷயங்களில் தோற்காமல் ப்ராப்த சேஷியான எம்பெருமானுக்கே ஆழ்வார் நெஞ்சம் தோற்றது என்பதைக் காட்டுவது நாராயண ஸப்தம்.

நாரங்களை இருப்பிடமாக வுடையவன் நாராயணன் ஆகையால், தன்னுடமைகளை விடமாட்டாத வத்ஸலன் அவன். தன் குழந்தை ஆபாஸத்துடனிருந்தாலும் அணைத்துக் கொள்ளும் மாத்ருத்வப்ரயுக்தமான வாத்ஸல்யத்தைக் காட்டும் ஸப்தம் நாராயணன். ஆதலால் அவ்வெம்பெருமானுக்குத் தோற்றது ஆழ்வாருடைய நெஞ்சு.

நாராயணன் எங்கிருக்கிறான் என்று வினவிய ஹிரண்யனுக்கு விடை சொன்ன ப்ரஹ்மலாதன் “எங்குமுள்ள கண்ணன்” என்று கூறினான். ஆஸ்திகனிடத்திலும் நாஸ்திகனிடத்திலும், உத்தம பதார்த்தங்களிலும் அதம பதார்த்தங்களிலும் வாசியற இருக்கிறான் நாராயணன். அப்படிப்பட்ட வாத்ஸல்யமுடைய நாராயணனுக்கு மடநெஞ்சம் தோற்றதாக அருளிச் செய்கிறார் ஆழ்வார் முதல் திருவாய்மொழி ஏழாம் பாட்டில். ஆக முதற்பாட்டின் அர்த்தம் திருபிக்கப்பட்டது.

“சரணெள - திருவடிகளை” “இத்தால் சேர்த்தி யழகையும் உபாய பூர்த்தியையும் சொல்லுகிறது” “பிராட்டியும் அவனும் விடிலும் திருவடிகள் விடாது. திண்கழலாயிருக்கும்” “ஸேஷிபக்கல் ஸேஷபூதன் இழியும் துறை, ப்ரஜை முலையிலே வாய் வைக்குமா போலே” “இத்தால், பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய் குணப்ரகாஸகமுமாய் ஸிஸுபாலனையும் அகப்படத் திருத்திச் சேர்த்துக் கொள்ளும் திருமேனியை நினைக்கிறது” என்ற முழுக்ஷுப்படி ஸூத்ரங்கள் இங்கே யநுஸந்தேயங்கள்.

“சரணெள என்று, பிராட்டியும் எம்பெருமானும் விடிலும் விடாத திண்கழலாய், முழுதும் வந்திறைஞ்சும் மென்தளிர் போல் அடியாய் வந்திறைஞ்ச இராதே, கமலபாதம் வந்து என்னும்படி நீள்கழலாய்ச் சாடுதைத்த வொண் மலர்ச் சேவடியாகையாலே யாவர்க்கும் வன்சரணாய் அழுங் குழவிக்கும் பேதைக் குழவிக்கும் தாரகமுமாய் போக்யமுமாய் இணைத்தாமரையடி என்னும்படி சேர்த்தியழகை யுடைத்தான திருவடிகளைச் சொல்லுகிறது. அவன் ‘மாம்’ என்று தன்னைப்பற்றச் சொன்னாலும், ஸேஷபூதர், “கண்ணன் கழலினை பணிமின்” “ஆயனடியல்லது” “நின்னடியன்றி மற்றறியேன்” என்று கண்ணனைத் தான் பற்றக் கடவர்களிறே. இணைத் காமகைக்கு அன்புருகி நிற்கும் அது நிற்கச். சிலம்படியிலே மண்டுகிறவனுக்கு, ருசிஜநகத்வம் முதலாக நித்ய கைங்கர்யம் எல்லையாக நடத்துவது திருவடிகளைக் கொண்டிறே. இத்தால் புருஷகாரமான பனிமலரால் வந்திருக்குமிடமாய், சுடர்வான் கலன் செய்த மாணிக்கச் செப்பு போலே ஸ்வரூபகுணங்கள் நிழலெழும்படியாய், திருமேனி கிடந்ததுவே என்னும்படி அவை யொழியவும் தானே கார்யம் செய்யவற்றாய். ஸிஸுபாலேனோடு சிந்தயந்தியோடு வாசியற ஸித்த ஸாத்யரூபமான உபாயங்களால் செய்யும் கார்யத்தையும் தானே செய்து,

“அலவலைமை தவிர்த்த” “காதல் கடல் புரைய விளைவித்த” என்னும்படி அத்வேஷத்தையும் பரபக்தியையும் உண்டாக்கி, தன்னோடே சேர்த்துக் கொள்ளும் திருமேனியை நினைக்கிறது” என்று அருளிச் செயல் ரஹஸ்யத்திலே அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனாரும் அருளிச் செய்துள்ளார். *ஸ்ரீமணவாள மஹேஸ்வரே 2-௭3.*

சரணெள - என்று இரண்டு திருவடிகளைச் சொல்லுகிறவித்தால் “இணைத்தாமரையடி” என்கிறபடியே இரண்டு தாமரைப் பூவை நிறைத்துவைத்தாற் போலேயிருக்கிற சேர்த்தியழகையும், த்விவசநம் இரண்டுக்கு மேல் மற்றொன்று புகுர ஸஹியாமையாலே ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமான உபாய பூர்த்தியையும் சொல்லுகிறது என்கை.

ஸ்ரீமத் பதத்திலே புருஷகாரபூதையாகச் சொன்ன பிராட்டியும், அவள் தானே சிதகுரைக்கிலும் “என்னடியார் அது செய்யார்” என்னும்படி நாராயணபதத்திற் சொன்ன குண விஸிஷ்டனான அவனும் கைவிடிலும் திருவடிகள் தன் வைலக்ஷண்யத்தாலே துவக்கிக் கொள்ளுகையாலே கைவிடாது. “வண்புகழ் நாரணன் திண்கழல்” என்கிறபடியே பற்றினாரைநழுவவிடாதே திண்மையை யுடைத்தாயிருக்கும் என்கை.

ஸேஷிபக்கல் ஆஸ்ரயிக்க இழியும் ஸேஷபூதன் தன் ஸ்வரூபாநுகுணமாக இழியும் துறை திருவடிகள். ஸ்தநந்தயப்ரஜை தாயினுடைய அவயவமெல்லாம் கிடக்கத் தனக்கு வகுத்ததாய் உள்ள முலையிலே வாய் வைக்குமா போலே யென்கை. இச்சரண ஸப்தத்தை விளக்குவதே முன்றாம் பத்து.

நாராயணபதத்திற் கூறப்பட்ட குணங்களுக்கு இருப்பிடமான பரமாத்மஸ்வரூபம் “ந க்ராஹய:” என்றும் “ஸ்வப்நதீகம்யம்” என்றும் ஊனக்கண்ணுக்கு

அவிஷயமாகக் கூறப்பட்டுள்ளதாகையாலும் கண்டால் அல்லது ஆஸ்ரயிக்க விரகில்லாமையாலும், கண்டு பற்றுகைக்காக திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது. “சரணே” என்கிறபதம். ஆஸ்ரயணத்துக்கு விக்ரஹம் (திருமேனி) அபேக்ஷிதமாகில் வாத்ஸல்யாதிகள் செய்கிறது என்னெனில் - கண்டு குற்றம் கைவிடாமையும், அங்கீகாரம் தன்பேறாகைக்கும், அங்கீகார விஷயபூத சேதநர் சிறுமை பாராமையும் வாத்ஸல்யாதிகள் உண்டானாலும், இவை ஆஸ்ரயணோந்முகனைக் குறித்தாகையாலே ஆஸ்ரயணம் சக்ஷுரிந்தரியக்ராஹ்யமான விஷயத்திலல்லது கூடாமையாலே, அந்த வாத்ஸல்யாதிகளாலே பரகாஸிதமாய், ஸௌலப்ய குணகார்யமாய், “மூர்த்தம்ப்ரஹ்ம” என்னும்படி குணங்களிலும் அந்தரங்கமாய், “அபிமதோருதேஹ:” என்கிறபடியே அபிமதமாய், “ஷாட்குண்ய விக்ரஹம்” என்கிறபடியே மாணிக்கச் செப்பில் பொன் போலே அகவாயில் ஆத்ம குணங்களை ப்ரகாஸிப்பிக்கக் கடவதாயிருக்கிற திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது என்றபடி.

ஆனால் விக்ரஹ வாசகமான ஸப்தத்தையிட்டுச் சொல்லாதே ஏகாவயவமாத்ரவாசகமான சரண ஸப்தத்தை யிட்டுத் திருமேனியைச் சொல்லுவான் என்னென்னில், ஆஸ்ரயணோந்முகனான இச்சேதநன் ப்ரணவத்தில் கூறப்பட்ட அநந்யார்ஹ ஸேஷத்வத்தை யறிந்தவ னாகையாலும், இந்நாராயணபதத்திற்கு கூறப்பட்ட ஸ்வாமித்வ ஸேஷித்வங்களுக்கு எதிர்த்தான தன்னுடைய ஸ்வத்வ ஸேஷத்வங்களை யநுஸந்தித்தவனாகையாலும், ப்ரஜைக்கு மாதாவினுடைய ஸர்வாவயவங்களிற்காட்டில், தனக்கு தாரகமான ஸ்தந்யத்தையுபகரிக்கையாலே ஸ்தநத்திலே விஸேஷப்ராப்தி யுண்டாமாபோலே “அடியேன்-சேவடியன்றி நயவேன்” என்று ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமான அம்ருதத்தை “விஷ்ணோ: பதே பரமே மத்வ உத்ஸ:” “உன்

தேனே மலரும் திருப்பாதம்” “அம்ருதஸ்யந்திநி பாதபங்கஜே” என்கிறபடியே ப்ரவஹிக்கையாலும், ஸேஷபூதனுடைய உக்தியாகையாலும், கையைப் பிடித்துக் கார்யம் கொள்ளுமதிலும் காலைப்பிடித்துக் கார்யம் கொள்ளுமவன் பக்கலிலே க்ருபை அதிஸயித்திருக்கையாலே கார்யம் கடுகப்பலிகைக்கு உறுப்பாகையாலும் திருவடிகளுக்கு வாசகமான சரணஸப்தத்தாலே திருமேனியைச் சொல்லுகிறது என்றபடி. மேலும், மேலே “ஸரணம் ப்ரபத்யே” என்கிற உபாய வரணத்துக்கு (ஸரணாகதிக்கு) ப்ரதிஸம்பந்தியாக விக்ரஹத்தைச் சொல்லுகையாலே, ஈஸ்வரன் வாத்ஸல்யமுகேன நம்முடைய பயத்தையொழித்து ருசியைப் பிறப்பித்து, ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிமுகேந கார்ய கரணாகிறப்போலே திருமேனி முகமாகவும் ருசிஜநகனாய் உபாய பூதனாகையாலே அந்த உபாயத்வ ப்ராதாந்யந்தைப் பற்ற விக்ரஹத்தை “சரணம்” என்று சொல்லுகிறதாகவுமாம்.

“தெரிவைமார் உருவமே மருவி” “மாதரார் கயற்கணென்னும் வலையிற் பட்டழுந்துவேனை” “சிலம்படியருவில் கருநெடுங் கண்ணார் திறத்தனாய்” என்கிறபடியே நாஸகரமான நாரீஜநங்களுடைய நயநங்களில் அகப்பட்டு நாரகிகளாயப் போருகிற நாரஜநங்களை “தன்பால் ஆதரம் பெருகவைத்த அழகன்” “காதல் கடல் புரைய விளைவித்த காரமர்மேனி” “என் செய்ய தாமரைக்கண் பெருமானார்” “என் செய்ய தாமரைக் கண்ணன் என்னை நிறை கொண்டான்” “தாமரைக் கண்களுக்கற்றுத் தீர்ந்தும்” என்கிறபடியே தன் பக்கலிலே ப்ரவணமாம்படி பண்ணி, “ஜிதம்தே புண்டரீகாக்க நமஸ்தே” என்று தோற்றுத் திருவடிகளிலே விழும்படிபண்ணி, “ஸர்வதா சரணத்வந்த்வம் வ்ரஜாமி ஸரணம் தவ” என்று பின்னை, தன்னையே உபாயமாகப் பற்றி, “பாஹிமாம் புண்டரீகாக்க நஜாநே ஸரணம் பரம் த்வத்பாதகமலாதந்யத்ந மேஜந்மாந்தரேஷவபி,

கதாசார்யன்

நிமித்தம் குஸலஸ்யாஸ்தி யேந கச்சாமி ஸத்தகதிம்” என்று யாதொரு குஸலத்தாலே ஸத்தகதியை ப்ராபிப்பன், அந்த குஸலத்துக்கு நிமித்தம் தேவரீர் திருவடிகளையொழிய வேறில்லை என்று, ப்ரதமத்திலே தோற்பித்த கண்ணழகும், தோற்றுவிழும் திருவடிகளையொழிய உஜ்ஜீவனோபாய மில்லையென்று சொல்லும்படி பண்ணி, “ந காமகலுஷம் சித்தம் மம தே பாதயோஸ் ஸத்திதம்” என்று திருவடிகளில் ப்ராவண்யத்தாலே வேறொன்றில் மநஸ்ஸு கலங்காதபடி பண்ணி, ஆகவிப்படி, ருசிஜநகனுமாய், ருசிபிறந்தால் உபாயமாய், இதர விஷயங்களில் ஸங்கத்தைப் போக்கவற்றாய்,

“மாகமாநிலம் முழுதும் வந்திறைஞ்சும் மலரடி” “மேலை விண்ணோரும் மண்ணோரும் வந்திறைஞ்சும் மென்தளிர் போலடி” என்கையாலே ஸர்வாபாஸ்ரயமாய், “திருமா நீள்கழல்” “திருக் கமலபாதம் வந்து” என்கையாலே ஆஸ்ரிதரிருந்த விடங்களிலே தானே சென்று அங்கீகரிக்கக் கடவதாய், “நின்மன்னு சேவடிக்கே மறவாமை வைத்தாயால்” என்று ஜ்ஞாந விஷயமாய், “உன்னிணைத் தாமரைகட்கு அன்புருகி நிற்குமது”, “தொழு நீர்ணையடிக்கே யன்பு குட்டிய” என்று பக்தி விஷயமாய், அந்த பக்தியாலே கலங்கி “உபாயம் வாப்யபாயம் வா சக்ஷமோந்யந் நாவலம்பிதும்”, “என்னான் செய்கேன்” என்கிறபடியே உபாயாநுஷ்டாநம் பண்ண ஸக்தரல்லாதார்க்கு “நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்” என்று உபாயமாய், “கண்ணன் கழலிணை நண்ணும் மனமுடையீர்” “கற்றினம் மேய்த்த வெந்தை கழலிணை பணிமின்” என்று உபதேஸ ஸமயத்திலும், “கழல்களவையே சரணாகக் கொண்டு” “கண்ணனைத் தான் பற்றி” “வேங்கட மாமலை மேய ஆயன் அடியல்லது மற்றறியேனே” என்றும் ஸ்வீகார ஸமயத்திலும் வ்யதிரித்தங்களிற் செல்லாதபடி பண்ணக் கடவதாய், “செய்ய நின் திருப்பாதத்தை யான் என்று கொல் சேர்வது”

திருவாய்மொழியும் த்வயமும்

“நீடுறைகின்ற பிரான் கழல் காண்டுங் கொல்” “பாத பங்கயமே தலைக்கணியாய்” “த்வச் சரணாம்புஜ த்வயம் மதீயமூர்த்தாநமலங்கரிஷ்யதி கதா புந:” என்று ப்ராப்யமாக ப்ரார்த்திக்கப் படுமதாய், “நான் கண்டு கொண்டு என் தலைமேல் புனைந்தேன் சரணங்கள்” என்கையாலே ப்ராப்யத்வேந லப்தமாய், “நலங்கழலவனடி நிழற்றடம்” “ஆத்தன் தாமரையடி” என்று நிழல் கொடுத்து ஆப்தமாக வழி நடத்தி, “தாளின் கீழ்ச் சேர்த்து” “பாதபற்புத் தலை சேர்த்து” “பொன்னடிச் சேர்த்து வேறே போக விடல்” என்று நிஷ்கர்ஷித்து ப்ரார்த்திக்க, ப்ரார்த்தனைக்கு அனுகுணமாயருளி அடிக் கீழிருத்திக் கொண்டு, “இறப்பவை பேர்த்து” “அடிக் கீழ் குற்றேவல்” என்கிற கைங்கர்யத்திலே மூட்டி முடிய நடத்தக் கடவதாயிறே சரணோபலக்ஷிதமான விக்ரஹமிருப்பது.

ஆகையிறே, ஸ்வரூப குணங்களிலோரறிவும் இன்றிக்கே விக்ரஹாநுபவைகபரையாயிருக்கிற சிந்தயந்தீ, “சிந்தயந்தீ ஜகத்ஸூத்ரிம் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபிணம் நிருச்ச்வாஸதயா முக்திம்கதாந்யா கோபகந்யகா, தச்சித்த விமலாஹ்லாத க்ஷீணபுண்யஸ்யா ததா ததப்ராப்தி மஹாது:க்க விலீநாஸேஷபாதகா” என்று “கதா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி” என்கிறபடியே புண்யபாபவிதூநந பூர்வமாகப் பெற்று அநுபவிக்கக் கடவ நிரதிஸ்யாநந்தரூபமான பரம ஸாம்யாபத்திரூப மோக்ஷத்தை கேவல விக்ரஹ த்யாநத்தாலே பெற்றான் என்றெழுதுகிறதும். “ப்ரஸாத பரமேள நாதெள மமகேஹ முபாகதௌ தந்யோஹமர்ச்சயிஷ்யாமி இத்யாஹ மால்யோபஜீவந:” என்று பூவிலே கண்வைக்கில் ஸங்கம் செல்லுமென்று முகத்தை மாற வைத்துத் தொடுத்து விற்று வயிறு வளர்க்கும்படி பதார்த்த வைஷ்ணவமறியாத மாலாகாரரு மகப்பட, ஸ்வரூப குணங்கள் களாக்கண்டுமறியாதே

கீதாசார்யன்

விக்ரஹதர்ஸநமாத்ரத்தாலே “பரத்வம் ஸ்வரூபமாகையாலே கழற்ற வொண்ணாமை கிடக்கிறதத்தனை, தண்ணிளியே விஞ்சியிருப்பது. இவ்வர்த்தம் ராஜமார்க்கத்தாலே போய் கம்ஸக்ருஹத்திலே புகாதே “நம்தெருவின் நடுவே வந்திட்டு” என்னும்படி நானிருந்த முடுக்குத்தெருத் தேடிக் கொண்டு வந்தபோதே தெரியாதோ! நான் க்ருதார்த்தனானேன். தரித்ரனாவன் நிதியெடுத்தாப் போலே “வைத்தமாநிதி”, “வைப்பாம் மருந்தாம்” என்கிற ஆயர் கொழுந்தாகிற நிதியைப் பெற்று அழித்துக் கெடுத்து உஜ்ஜீவிக்கப்பாரா நின்றேன்.” என்று சொல்லும்படி ருசியே தொடங்கி மோக்ஷ பர்யந்தமான பேற்றுக்கெல்லாம் விக்ரஹமே ஹேதுவாக எழுதிற்றும்.

ஆக குணாதிகளையொழியவே விக்ரஹம் தானே விரோதி நிவ்ருத்தியையும் அபிமதப்ரதாநமும் பண்ணுமென்கிற ப்ராதாந்யத்தைப் பற்ற திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது “சரணே” என்று.

விக்ரஹமே உபாயபூதமாகில் விபவார்க்சாவதார ரூபங்களைக் கண்டவர்கள் பகவத் விஷயத்தில் ப்ரவணராகா தொழிவானென்னென்னில்:- எல்லார்க்கும் ஒக்கக் காட்சி உண்டேயாகிலும், விஷயந்தான் ஸௌந்தர்யாதிகளை ஆவிஷ்கரியாமையாலே அந்யபரராகிறார்களல்லது, விக்ரஹத்துக்கு அந்த ஸ்வபாவமில்லாமையன்று. ஆகையிறே பாஷ்யகாரர் “ஸௌந்தர்ய ஸௌபரீல்யாதி குணாவிஷ்காரேண அக்ரூரமாலாகாராதீந் பரமபாகவததாந் கருத்வா” என்றருளிச் செய்ததும்.

ஆனால் திருமேனியே ஸ்வதந்த்ரோபாயம் என்கிறபடியென்னென்னில்; குணங்களையொழியவே விக்ரஹகதமான ஸௌந்தர்யாதிகளை ப்ரகாஸிப்பித்து ருசி ஐநகனுமாய் ஸவிக்ரஹனுமாய்க் கொண்டு பல ப்ரதாநம் பண்ணுமென்கிற ப்ராதாந்யத்தாலே சொல்லுகிறதல்லது அறிவுக்கு

திருவாய்மொழியும் த்வயமும்

இருப்பிடயில்லாத திருமேனிக்குப் பல ப்ரதாந ஸக்தி உண்டென்கை, “இதோ மலடி மகன் செல்கிறான்” என்றாப் போலே அஸங்கதமாம். ஆகையிறே அகாரத்தாலே சூறப்பட்ட பகவத் ரக்ஷணத்துக்கு விஷயபூதனாய் ஜ்ஞாநாந்த ஸ்வரூபனாயுமுள்ளமகாரவாச்யனானஜீவனுக்கு தன்னை ரக்ஷித்துக் கொள்ளத் தனக்கு ப்ராப்தியில்லை என்கிறது நம: என்ற அநந்தர பதத்தாலே. இதிறே ஸ்ரீகிருஷ்ண சரமஸ்லோகத்தில் ஏகபதத்தாலும் அறுதியிடப்பட்டது. ஆக அறிவுக்கு இருப்பிடமான ஜீவனுக்கும் உபாயத்வத்தின் ஸம்பந்தமில்லை என்றபோது அறிவு நடையாடாத அசேதநமான பகவானுடைய திருமேனி உபாயம் என்னப்போமோ? ஆக ருசி ஐநகத்வேந உபாயமாகக்கூறப்படுகிறது திருமேனி அவ்வளவேயாகும். ஸ்வரூபத்தையும் புருஷார்த்தத்தையும் இளைய பெருமாள் அறுதியிட்டாப்போலே ஆழ்வார் அறுதியிடுவரேயானால் இளையபெருமாள் அறுதியிட்ட உபாயத்தையே ஆழ்வாரும் அறுதியிட வேண்டாவோ.

இளைய பெருமாள் “ந ச அஹம்பிராகவ” என்று அவனை விட்டுத் தனக்கு ஸ்வரூபமில்லை என்கிறார். ஆழ்வாரும் “மராமரமெய்த மாயவன் என்னுள் இரானெனில் பின்னையானொட்டுவேனோ” என்றார். ‘பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே. அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” என்று இளைய பெருமாள் மிதுந கைங்கர்யத்தைப் புருஷார்த்தமாக அறுதியிட்டாற்போல ஆழ்வாரும் “கோலத்திரு மாமகளோடு உன்னைக்கூட” என்றருளிச் செய்தார். இளைய பெருமாள் “ஸப்ராது: சரணே காடம் நிபீட்ய” என்று அவன் திருவடிகளையே உபாயமாக அறுதியிடுகிறார். இதிறே சரண ஸப்தார்த்தம். இதனைக் காட்டும் பத்து மூன்றாம் பத்தாகும். ஆக, ஸ்ரீமந் நாராயண சரணே என்று “திருவுடையடிகள் தம் நலங்கழல் வணங்கி” “நாதனே வந்து உன் திருவடியடைந்தேன்”

கீதாசார்யன்

“சீலமெல்லையிலானடி” “திருக்கமல பாதம் வந்து” “வண்டுகழ் நாரணன் திண்கழல்” “நம்பிதன் நல்ல மாமலர்ச் சேவடி” “உன் பொற்றாமரையடி” “அருளுடையவன் தான்” என்று வாத்ஸல்யம் தொடங்கி க்ருபாபர்யந்த்மான குணவிலேஷங்களுக்கெல்லாம் ப்ரகாஸகமான திருவடிகளைச் செல்லிற்றாயிற்று.

இவ்விஷயங்களைத் திருவுள்ளம் பற்றிப் பிள்ளை உலகாரியன் ஸாரஸங்க்ரஹத்திலே யருளிச் செய்கிறார்.

3-3-9 “மூன்றாம் பத்தால், “நான்மலராமடித்தாமரை” என்றும், 3-4-3 “அங்கதிரடியன்” என்றும், “அவன் ப்ரதபங்கயம்” என்றும், 3-6-10 “அன்று தேர் கடவிய பெருமான் கனைகழல்” என்றும், 3-8-1 “மூவுலகும் தொழுதேத்தும் சீரடியான்” என்றும் நாராயணனுடைய ஸர்வலோகஸரண்யமான சரணாரவிந்த யுகளம் ப்ரதிபாதிதமாயிற்று” என்று. இப்பாகசுரங்களின் அர்த்தங்களைச் சற்றே யநுபவிப்போம் யாம்.

சரணஸப்தோபலக்ஷிதமான திருமேனியை ஆழ்வார் மூன்றாம் பத்தில் திருவுள்ளம் பற்றியுள்ளார் என்பது “முடிச் சோதியாய்” என்கிற மூன்றாம் பத்து முதற் பாகசுரத்தாலேயே 3-1-1 விளங்குகிறது. முடிச்சோதி, அடிச்சோதி, படிச்சோதி, கடிச்சோதி என்று திருமேனியையும் திவ்யாவயவங்களையும் ஆதியிலே ப்ரஸ்தாவிக்கிறாரே. “நான்மலராம் அடித்தாமரை” - நாட்டூ மலர்ந்தது என்னலாம்படி ஸுகுமாரமான திருவடித்தாமரைகள் என்றபடி. இதிறே து:க்க நிவ்ருத்திக்குக் குடிக்கிற வேப்பங்குடிநீர். பரம போக்யமென்று வாஸ்தவார்த்தம். “அங்கதிர் அடியன்” - அழகிய ஒளிவிடுகிற திருவடிகளையுடையவன் என்றபடி.

11 “பங்கயக்கண்ணன்” என்று கூறப்பட்ட நோக்குக்கும், 11 “பவளச் செவ்வாயன்” என்று கூறப்பட்ட மந்தஹாஸத்துக்கும் தோற்றார் விழும் திருவடிகள். “அவன் 4-2-2யாதபங்கயம்” - ஸேஷியான அவனுடைய பாதபங்கயம்.

திருவாய்மொழியும் த்வயமும்

நிரதிஸயபோக்யமான திருவடிகள் என்றபடி. “அன்று தேர் கடவிய பெருமான் கனைகழல்”:- ஸேநாதாளியும் உழவுகோலும் சிறுவாய்க் கயிறும் தேருக்குக் கீழே நாற்றின திருவடிகளும் அதிலே சாத்தின சிறுச் சதங்கையுமான ஸாரத்ய வேஷத்தோடே நின்ற நீர்மை என்றபடி. “மூவுலகும் தொழுதேத்தும் சீரடியான்” - குணாகுண நிரூபணம் பண்ணாதே (அநாலோசிதவிலேஷ) அஸேஷலோக ஸரண்யமான திருவடி என்றபடி. ஆக மூன்றாம் பத்தால் சரண ஸப்தார்த்தத்தை நிரூபித்தாராயிற்று ஆழ்வார்.

இனி, திருவாய்மொழியில் நான்காம் பத்தில் கூறப்பட்ட ஸரணஸப்தார்த்தத்தையநுபவிப்போம். ஸரணம் - உபாயமாக; அதாவது அநிஷ்டநிவ்ருத்திக்கும் இஷ்டப்ராப்திக்கும் தப்பாத உபாயமாக என்றபடி. “உபாயே க்ருஹரக்ஷித்ரோ: ஸப்த: ஸரணமித்யயம் வர்த்ததே, ஸாம்ப்ரதம் சைஷ உபாயார்த்தைகவாசக:” என்கிறபடியே இந்த ஸரணஸப்தம் உபாயத்தையும் க்ருஹத்தையும் ரக்ஷிதாவையும் காட்டவற்றாயிருக்கும். ஆயினும் இவ்விடத்தில் உபாயத்தையே காட்டும். ரக்ஷகமென்றும் உபாயமென்றும் பர்யாயமென்று சொல்லிப் போருவர்கள். அங்ஙனன்றியே ரக்ஷகனும் வேறேயாய் உபாயமும் வேறேயாயிருக்க வேண்டியிருந்தது இந்த ப்ரமாணத்தால்.

ரக்ஷகனென்றால் ஸாதாரண ரக்ஷணத்துக்கு உபாயங்களுக்கும் ப்ரபந்தனுக்கும் பொதுவாயிருக்கும். உபாயமென்று விலேஷித்தால் ப்ரபந்தனுக்கு அஸாதாரணமாயிருக்கும் எந்த பலத்துக்காகவென்னில், இஷ்டப்ராப்திக்கும் அநிஷ்டநிவாரணத்துக்கும் தப்பாத உபாயம். அநிஷ்டமாவது “நீர்நுமது என்றிலை வேர்முதல் மாய்த்து” என்றும், “அநாத்மந்யாத்மபுத்திர் யா அஸ்வே ஸ்வமிதி யாமதி:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆத்மாவல்லாத தேஹத்தை ஆத்மாவாக புத்தி

கீதாராயன்

பண்ணுகையும் தன்னதல்லாத வஸ்துவைத் தன்னதாக அபிமாநிக்கையுமாகிற அவித்யையும், அவித்யாகார்யமான ராகத்வேஷாதிகளும், கரணத்ரயத்தாலே செய்யப்படும் புண்யபாப ரூபகர்மங்களும், கர்மத்வயத்தினுடைய பலபோகார்த்தமாகப் பரிக்ரஹிக்கும் தேவதிர்யங் மதுஷ்ய ஸ்தாவரரூப நாநாவித ஸரீரங்களும் அவ்வவ ஸரீரங்களைப் பெற்று அநுபவிக்கும் ஆத்யாத்மிகாதி து:க்கபரம்பரைகளும் தொடக்கமானவை.

இஷ்டமாகிறது புண்யபாபகர்மவிதூநநப்காரமும், ஹார்தமார்க விஸேஷப்ரகாரமும், ஹ்ருதயகுஹா நிர்கமநமும், அர்ச்சிர்வாஸரோத்தராயண சுக்லபக்ஷாத்யாதி வாஹிக ஸத்காரமும், ஸலிலதஹந பவநாத்யாவரண ஸப்தகாதி லங்கநமும், திரிகுணாதிக்ரமணமும், விரஜாக்ய அப்ராக்ருத நதீவிஸேஷாவகாஹநமும், ஸுக்ஷ்மஸரீர விமோசநமும், அமாநவகரஸ்பர்ஸமும், அபஹத பாப்மத்வாதி குண கண ததாஸ்ரய ஸ்வரூபப்ரகாரமும், பஞ்சோபநிஷந்மயமான திவ்ய விக்ரஹபரிக்ரஹமும், ஐரம்மதீய திவ்யஸர:ப்ராப்தியும், திவ்யாப்ஸரஸ் ஸங்கஸத்காரமும், ப்ரஹ்மாலங்கார அலங்கரணமும், ப்ரஹ்மகந்தராய தேஜ:ப்ரவேஸமும், திவ்ய கோபுர ப்ராப்தியும், ஸுரிஸங்கஸத்காரமும் ராஜமார்க கமநமும், ப்ரஹ்மவேஸ்ம் பாவேஸமும். திவ்ய மண்டப ப்ராப்தியும். திவ்ய பர்யங்க நிரீக்ஷணமும், ஸபத்நீக ஸர்வேஸ்வர தர்சநமும், ஆநந்தமய பரமாத்ம ஸமீபஸ்த்தியும், பாதபீட பர்யங்கோதஸங்காரோஹணமும் ஆலோக ஆலாப ஆலிங்கநாத்யநுபவமும், ஸ்ரூபகுண விக்ரஹாத்யநுபவ ஜநித ப்ரீதி ப்ரகர்ஷமும், நாநாவித விக்ரஹ பரிக்ரஹபூர்வக ஸர்வதேஸ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்த்தோசித ஸர்வப்ரகார கைங்கர்ய கரணமும். இப்படிப்பட்ட அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்கும் இஷ்ட ப்ராப்திக்கும் தப்பாத உபாயத்தைச் சொல்லுகிறது ஸரணஸப்தம் என்றபடி.

திருவாய்மொழியும் த்வயமும்

த்வயத்தில் பூர்வவாக்யத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ என்ற விதனை ஸமஸ்த பதமாகவும் வ்யஸ்தபதமாகவும் கொண்டு நிர்வஹித்தருவார் நம் பூர்வர்கள். ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ என்ற விதனை ஏகபதமாகக் கொண்டு நிர்வஹிதார் ஸ்ரீ பராஸரபட்டர் அஷ்டச்லோகியில் “ஷட்பதோயம் த்விகண்ட:” என்று. “கமலநயந வாஸுதேவ பவ சரணம்” என்றும், “த்வமேவ உபாய பூதோ மே பவ” என்றும் “உன் அடிக்கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேனே” என்றும், “த்வத்பாதமூலம் ஸரணம் ப்ரபத்யே” என்றும், “த்வத் பாதாரவிந்த யுகளம் ஸரணம் அஹம் ப்ரபத்யே” என்றும் தொடக்கமான ப்ரமாண ஜாலங்களையும் ஆராய்ந்தால் ஸ்ரீமந்நாராயண என்று இரண்டையும்விளியாக்கி தவ என்று ஒரு பதத்தை அத்யாஹரித்தும் யோஜிப்பர்கள். “இதம் அஷ்டபதம் வ்யாஸே ஸமாளே ஷட்பதம் விது:” என்று தேஸிகனும் அருளிச் செய்துள்ளார். எவ்வாறாயினும் ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ என்று கீழே கூறப்பட்டது ஸ்ரீமத்வமும் குணயோகமும் திவ்யவிக்ரஹயோகமுமாகும். இம் மூன்றுக்கும் ஸேஷித்வாநுகுணமாகவும் ஸம்பந்தமுண்டு. ஆயினும் இப்போது ஸ்ரீய:பதியாய் ஸமஸ்த கல்யாண குணயுக்தனாய் திவ்ய விக்ரஹோபேதனாயிருக்கிறவன் உபாயபூதன் என்கிறது ஸரண ஸப்தத்தால்.

த்வயத்தில் பூர்வ வாக்யத்தில் இரண்டாவது பதம் ஸரணம் என்பதாகும். அநிஷ்டநிவ்ருத்திக்கும் இஷ்ட ப்ராப்திக்கும் தப்பாத உபாயம் என்பது இதன் பொருளாகும். இவ்வர்த்தத்தை ஆழ்வார் திருவாய்மொழி நான்காம் பத்தில் பல பாசுரங்களால் அருளிச் செய்துள்ளார். அப்பாசுரங்களை பிள்ளை உலகாரியர் ஸாரஸங்க்ரஹத்திலே தொகுத்தருளிச் செய்துள்ளார். அப்பாசுரங்களையும் அவற்றின் அர்த்தங்களையும் இனி அநுபவிக்கலாம்.

1. “கொம்புபோல் சீதை பொருட்டு இலங்கைநகர் அம்பெரியுய்த்தவர்” (4-2-8) கொம்பு போல் - வஞ்சிக்

கொம்பு போலே அபிருபையாய், சீதை பொருட்டு - அயோநிஜையான ஸ்ரீ ஜநகராஜன் திருமகளுக்காக, இலங்கைநகர் - லங்கா நகரத்திலே, அம்பு எரி - ஸராக்நியை, உய்த்தவர் - ப்ரயோகித்தவர் என்பது வாதிகேஸரி ஜீயருடைய உரையாகும். இப்பாட்டிலுள்ள கொம்பு என்ற ஸப்தத்திற்கு வஞ்சிக் கொம்பு என்றும், மரத்தில் ஏகதேஸமான கொம்பு என்றும் இருவகையாகப் பொருள் கொண்டு நம்பிள்ளையும் பெரிய வாச்சான் பிள்ளையும் இருவகையாக வ்யாக்யாதித்துள்ளார்கள். வஞ்சிக் கொம்புபோல வென்னுதல் - 'அநந்யா' என்கிறபடியே ஏகவஸ்துவில் ஏகதேஸம் என்னுதல் என்பது ஈடு. இலங்கை நகர் - சந்த்ராதித்யர்கள் ஸஞ்சரிக்க பயப்படும் ஊர். கலியன் திருவெழு கூற்றிருக்கையில் "இருசுடர் மீதினில் இயங்கா" என்றருளிச் செய்திருப்பது கொண்டு இவ்வாறு வ்யாக்யாதித்துள்ளார் நம்பிள்ளை. அவ்வூரிலே ஸராக்நியை ப்ரவேஸிக்க விட்டான் சக்ரவர்த்தி திருமகன் என்றபடி. இத்தால் ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகன் விரோதியைப் போக்கினபடி அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்குத் தப்பாத உபாயபூதன் பகவான் என்றபடி.

2. வல்வினை தீர்க்கும் கண்ணனை-தொல்வினை தீர் - (4-4-11) - வல் - ஆஸ்ரிதர் தன்னை ஸம்ஸ்லேஷிக்கைக்கு விலக்கான வினை-ஸகல பாபங்களையும். தீர்க்கும் - 'ஸர்வபாபேப்ய: மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்று போக்கும் ஸ்வபாவனாகண்ணன் என்பது பதவுரை. 'மண்ணையிருந்து துழாவி' பதிகம் தாய்ப்பாசுரமாக அமைந்துள்ளது. "என்பேதைக்கு என் செய்கேன் வல்வினையேனே" - இது தாய்ப்பாசுரத்தின் முடிவாகும். இவளை இப்படிக்காணும்படி மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன். "ஆழ்வான் திருநயநங்கள் நோவுபட்டபின்பு எம்பெருமானார் திருவுள்ளம் நோவு பட்டாற்போலே காணும், திருத்தாயார் திருவுள்ளமும் படுகிறது" என்பது ஈட்டு திவ்ய ஸூக்தியாகும்.

இப்படித் தாயார் கைவிட்டவாறே பகவான் ஆழ்வார் விஷயத்தில் எப்படியானான் என்பதனைத் தெரிவிக்கும் பாசரம் "வல்வினை தீர்க்கும் கண்ணனை" என்பது. 'பெற்றவர்கள் கைவிட்டால் பிடித்தவர்கள் கைவிடார்களே' என்பது ஈடு. பெற்ற தாயார் 'என்செய்கேன்' என்று கைவிட்டாலும் பெண் பிள்ளையைக் கைப்பிடித்த அழகிய மணவாளன் கைவிடான். வல்வினை தீர்த்தான் என்றருளிச் செய்கிறார் - அதாவது பெண் பிள்ளைக்கு அநிஷ்ட நிவர்த்தகன் மணவாளனே என்கிறார். இதனாலும் ஸரண ஸப்தார்தம் கூறப்பட்டது.

3. "வெய்ய நோய்கள் முழுதும் வியன் ஞாலத்துவீய" (4-5-2) வெய்ய - பரிதாப ஹேதுவாயிருக்கிற, நோய்கள் முழுதும்-அவித்யா கர்ம வாஸநா ருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களான ஸமஸ்த க்லேஸங்களும், வீய-நஸிக்கும்படியாக என்று பதவுரை. இதுவும் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியைக் கூறும் பாசரமாகும்.

4. "மேவிநின்று தொழுவார் வினைபோக" மேவி - 4-5-4. அநந்யப்ரயோஜநராய்க் கலந்து, நின்று-நிலைநின்று, தொழுவார்-அநுபவிப்பாருடைய, வினை-அநுபவவிரோதி பாபங்கள், போக-நஸிக்கும்படி என்பது பதவுரை. மேவி நின்று தொழுவார்-கிட்டக் கொண்டு "தேஹிமே ததாமிதே" என்று ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்கு மடியேற்றுக் கொண்டு போகையன்றிக்கே "வழுவா வகை நினைந்து வைகல் தொழுவார்" என்கிறபடியே அவன்றன்னையே ப்ரயோஜநமாகக் கொண்டு தொழுவார்கள். "இன்று வந்தித்தனையும் அமுது செய்திடப் பெறில்" என்று தொழுவார்கள் என்றிறே ஈட்டுதிவ்யஸூக்தி. வினைபோக-ப்ரயோஜநாந்தரத்திலே நெஞ்சு செல்லுகைக்கடியான பாபங்கள் போம்படியாக என்று ஈடு. பகவதலாபமாகிற து:க்கம் போம்படி என்று இருபத்து நாலாயிரம். இத்தாலும் அநிஷ்ட நிவர்த்தகத்வம் கூறப்பட்டது.

4-7-7-5. “பிறந்தும் செத்தும் நின்றிடறும் பேதைமை தீர்ந்தொழிந்தேன் - பிறப்புது சாவதாய் நின்று அலமருகிற அறிவு கேடு தீர்ந்து விட்டேனித்தனை - என்று பதவுரை. நிரஸ்த ஸாம்ஸாரிக து:க்கனானேன் என்பது ஒன்பதினாயிரம். இத்தாலும் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி கூறப்பட்டது.

4-9-7 6. “நோயே மூப்பு பிறப்பு இறப்பு பிணியே என்றிவையொழிய” - ஸரீரத்து வந்தவற்றுக்கு ஸரீரியான ஆத்மா ஸுகித்தல் து:கித்தல் செய்யுமோபாதி எனக்கு வந்தவற்றுக்கு ஸுகித்தல் து:கித்தல் செய்வாய் நீயாம்படி ஸம்பந்தமுண்டாயிருந்த பின்பு ஐந்நிபந்தநமான இவ் வ்யஸநங்களைக் கழித்து. ‘நோயும் பிணியுமென்று ஆதிவ்யாதிகள்’ என்பது ஈடு. இதனாலும் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி கூறப்பட்டது.

7. “வேட்கையெல்லாம் விடுத்து - கூட்டரிய- திருவடிக்கள் கூட்டினை” (4-9-9) ஆழ்வார் தம்முடைய பூர்வ வ்ருத்தம் கூறுகிறார்- “வேட்கையெல்லாம்” என்று எனக்கு உன்னை யொழிந்தமையாமித்தனையன்றோ ஆசைப்படுகைக்கு. உன் விபூதியில் நான் ‘எனக்கு எனக்கு’ என்னாததுண்டோ? ‘யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதம்’ என்று ஈட்டில் ஆழ்வாருடைய பூர்வவ்ருத்தம் விஸ்தரேண கூறப்பட்டது. இதிறே அநிஷ்டம். அதினுடைய நிவ்ருத்தி கூறப்பட்டது. “விடுத்து” என்று. இஷ்ட ப்ராப்தி கூறப்படுகிறது “கூட்டரிய திருவடிக்கள் கூட்டினை” என்று. யாவர் சிலர்க்கும் தந்தாமால் சேர்த்துக் கொள்ளவரிய திருவடிகளை நான் சேரும்படி என்னை சேர்த்துக் கொண்டாய் என்று ஈடு. இப்படி இஷ்டப்ராப்தி கூறப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்கும் இஷ்டப்ராப்திக்கும் தப்பாத உபாயம் ஸரண ஸப்தார்த்தம். இது தன்னை ஆழ்வார் “அஃதே உய்யப் புகுமாறு” (4-1-11) என்றும் “உய்வுபாயம் மற்றின்மைதேறி” (4-3-11) என்றும் அருளிச்செய்தார். “திருநாரணன் தான்” என்று நான் சொன்ன

அதுவே ஆத்மாவுக்கு உஜ்ஜீவிக்மைக்கு உபாயம் என்றருளிச் செய்கிறார் ஆழ்வார் என்கிறார் நம்பிள்ளை. உய்வுபாயம்-உஜ்ஜீவநோபாயம், மற்று இன்மை-வேறு இல்லாமையை, தேறி-அறுதியிட்டு என்று பதவுரை. ஆக அநிஷ்டநிவ்ருத்திக்கும், இஷ்டப்ராப்திக்கும் தப்பாத உபாயமாம் ஸரண ஸப்தார்த்தத்தை ஆழ்வார் நான்காம் பத்தால் அநுஸந்தித்தருளினார் என்று ஸாரஸங்க்ரஹம் கூறுகிறது.

ஸ்ரீராமாநுஜ தர்ஸநத்தில் பரமாத்ம ஸ்வரூபம் சேதநாசேதந விலக்ஷணமாயும் ஸர்வஜ்ஞாமாயும் ஸர்வ ஸக்தியாயும் அறுதியிடப் பட்டுள்ளது. உலகில் சில விஷயங்களை நாம் காண்கிற கணக்கிலே ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை யறுதியிடயிலாது. பரமாத்ம விஷயத்தில் நித்ய நிர்துஷ்டமான வேதாந்தமே மூலப்ரமாணமாகும். அதனை யநுஸரித்த ப்ரமாணங்களே உபஷ்டம்பக ப்ரமாணமாகும். ஆகையால் ப்ரஹ்மத்தை வேதாந்தம் சொன்ன கட்டளையிலே அங்கீகரிப்பதே வேதாந்திகள் ஸம்மதமாகும். வேதாந்தவிருத்தமானதர்க்கம் குதர்க்கமாகும். வேதாந்தாநுகுண தர்க்கமே ஸத்தர்க்கமாகும் என்பது நம் ஸ்வாமி எம்பெருமானார் திருவுள்ளம். ஸகல வைதிக ஸம்மதம். வேதாந்தங்களிலே பரப்ரஹ்மம் “யஸ்ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித்” என்று ஸர்வஜ்ஞமாயும், “பராஸ்ய ஸக்தி: விவிதைவ ஸ்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீஜ்ஞாந பல க்ரியாச” என்று ஸர்வ ஸக்தியாயும் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனைக் கொண்டே நம் ஸ்வாமி பலபல அர்த்தங்களை ஸம்ப்ரதாய ஸாரார்த்தங்களாக அறுதியிட்டுள்ளார். உலகில் உபாதாந நிமித்த காரணங்களுக்கு பேதமே காணப்படுகிறது. மண்ணைக் கொண்டு குயவன் குடத்தைச் செய்கிறான். அவ்விடத்தில் குடம் என்கிற காரியப் பொருளுக்கு மண் உபாதாந காரணம் ஆகும். அதுவே குடமாகப் பரிணமிக்கிறதாகையாலிறே.

உபநிஷதங்கள் - மண்
 நெய் - மண்
 மண்ணா - மண்

கீதாசார்யன்

குயவன் நிமித்த காரணபூதன் அவனே ஸங்கல்பித்துச் செய்கிறானன்றோ. ஸங்கல்பமில்லாத அசித்தான மண் நிமித்த காரணமாக மாட்டாது. விகரிக்காத குயவன் உபாதாந காரணமாக மாட்டான். ஆக ஒவ்வோர் கார்யத்திற்கும் உபாதாந காரணம் வேறு, நிமித்த காரணம் வேறு என்பதனை உலகில் காண்கிறோம். ஆயினும் ஜகத்தாகிற காரியப் பொருளுக்கு பரப்ரஹ்மம் அகில காரணமும் தானே யாயிருக்கிறது. த்ரிவித காரணமாயும் உள்ளது. நிமித்த காரணமாயும், உபாதாந காரணமாயும் மற்றும் ஸஹகாரி காரணமாயும் உள்ளது என்றபடி. இவ்விஷயத்தை வேதவ்யாஸர் ஸாரீரகத்தில் ப்ரக்ருத்யதிகரணத்தில் நிரூபித்துள்ளார். அவ்வதிகரணத்தில் “ஸாக்ஷாத் ச உபாயம் நாநாத்” (1-4-25) என்ற ஸூத்ரமும், அந்த ஸூத்ரத்தின் பாஷ்யத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் காட்டியருளிய “ப்ரஹ்ம வநம் ப்ரஹ்ம ஸவ்ருக்ஷ ஆஸீத்” என்ற வேதாந்த வாக்யமும் உற்று நோக்கத்தக்க ப்ரமாணங்களாகும்.

ஆக ஜகத்துக்கு ப்ரஹ்மம் அபிநந நிமித்தோபாதாநம் என்பது ஸ்ரீராமாநுஜ ஸித்தாந்தம். இது லோகவிலக்ஷணமாய் வேதாந்த வேத்யமுமாகும். ப்ரஹ்மம் வேதாந்த வேத்யமிறே. வேதாந்தம் சொன்ன கட்டளையிறே வைதிகஸம்மதம். ப்ரஹ்மம் ஸர்வஜ்ஞமாயுள்ளதாகையால் நிமித்த காரணமாகவும் ஸர்வஸக்தியாகையால் உபாதாந காரணமாகவும் உள்ளது. “ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஸக்தித்வ நிமித்தத்வ உபாதாநத்வ உபயோகிநீ” என்று ஸ்ரீஸ்ருதப்ரகாஸிகா வாக்யம்.

ஸங்கல்ப விரிஷ்டப்ரஹ்மம் நிமித்தமென்றும் சேதநாசேத விரிஷ்டப்ரஹ்மம் உபாதாநம் என்றும் அறுதியிடப் பட்டுள்ளது. ஸங்கல்பம் நிமித்ததாவச்சேதகம் என்றும் சேதநாசேதந வையிரிஷ்ட்யம் உபாதாநதாவச்சேதகம் என்றும் ஸாஸ்த்ர முறைப்படி கூறுவர் நம் பெரியோர். இதே போல மற்றோர் விஷயமும் உள்ளது கேண்மின்.

திருவாய்மொழியும் த்வயமும்

உலகில் ப்ராப்யப்ராபகங்களுக்கு பேதத்தைக் காண்கிறோம். ஓடியாடிப் பணம் ஸம்பாதிக்கிறான். இதுப்ராபகம்; உபாயம். பெண்டு பிள்ளைகளோடு ஸுகிக்கிறான். இதுப்ராப்யம் உபேயம்; பேறு. வேதத்திலும் காண்கிறோம். யாகம் செய்கிறான், இது உபாயம், ஆறு. இதனால் ஸ்வர்க்கம் பெறுகிறான். இது உபேயம், பேறு. ஆறு (உபாயம்) பேறாக (உபேயம்) மாட்டாது. ப்ராப்யம் ப்ராபகமாக மாட்டாது. ப்ராப்ய ப்ராபகங்களுக்கு பேதமே உள்ளது. ஆயினும் ப்ரஹ்மம் தானே ஜீவாத்மாக்களுக்கு ப்ராப்யமாயும் ப்ராபகமாகவும் உள்ளது. ப்ராப்ய ப்ராபகைக்யம் ஸம்பரதாய ஸித்தம். நிமித்தோபாதாநைக்யம் போலே இது ப்ரமாண ஸம்பரதாய ஸித்தம். “நெறிவாசல் தானேயாய் நின்றான்” என்று பொய்கையாழ்வார் அருளிச் செய்துள்ளார். கீழே உபாதாநதாவச்சேதகமும் நிமித்ததாவச்சேதகமும் பிந்நம் என்று கூறப்பட்டது.

அதேபோல் இங்கும் ப்ராப்யதாவச்சேதகம் வேறு - ப்ராபகதாவச்சேதகம் வேறு என்று நிஷ்கர்ஷித்துள்ளனர். கருணாவிரிஷ்டனான பகவான் உபாய பூதனென்றும் போக்யதா விரிஷ்டன் உபேய பூதன் என்றும் கூறுவர் நம் பெரியோர். இது தன்னையே நஞ்சீயர் “இரக்கம் உபாயம் இனிமை உபேயம்” என்றருளிச் செய்துள்ளார். இவ்விஷயங்களை “நல்குரவும் செல்வும்” திருவாய்மொழி வ்யாக்யாந ஈட்டு அவதாரிகையில் நம்பிள்ளை “இனி நிமித்தமானது உபாதாநமாக மாட்டாது. உபாதாநமானது நிமித்தமாக மாட்டாது. இங்ஙனையிருக்க - இவையெல்லாம் தானாயிருக்கிறபடியையும்..... இனி நாட்டில் ப்ராப்யமானது ப்ராபகமாட்டாது. ப்ராபகமானது ப்ராயமாக மாட்டாது. இங்ஙனையிருக்க - ப்ராப்ய ப்ராபகங்கள் இரண்டும் தானேயாயிருக்கிறபடியையும்.....” என்று அருளிச் செய்துள்ளார். ப்ராப்யமான ப்ரஹ்மம் ஸித்த வஸ்துவாகையாலும் ப்ராபகமான ப்ரஹ்மம் ஸித்தவஸ்து

கீதாராயன்

வாகையாலும் ப்ரஹ்மம் ஸித்த ப்ராப்யமாகவும் ஸித்தப்ராபகமாகவும் உள்ளது என்று அறியலாம். அவன் ஸித்தப்ராப்யனானாலும் தேஸவிஸேஷ (பரமபத) விஸிஷ்டத்வவேஷேண ப்ராப்யமாகிறான். ஸித்தோபாய மானாலும் அவனை உபாயமாகப் பற்ற வேணும். இது ஸாத்யமாகும். உபாயம் ஸித்தமானாலும் உபாய ஸ்வீகாரம் ஸாத்யமாகும். “ஸ்வப்ரயத்ந ஸாத்யமா? பகவத்பரயத்ந ஸாத்யமா?” என்ற விசாரம் தனிப்பட்டதாகும்.

பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகப் பற்றி பகவானுடைய சரணங்களையுபாயமாகப் பற்றவேணும் ஜீவன் என்று ஸாஸ்த்ரநிஷ்கர்ஷம். “உபாயம் ஸ்வீகார காலத்தில் புருஷஸாபேக்ஷமுமாய் புருஷகார ஸாபேக்ஷமுமாய் இருக்கும். கார்ய காலத்தில் உபய நிரபேக்ஷமாயிருக்கும்” என்று பிள்ளை உலகாரின் ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் அருளிச் செய்துள்ளார். “கார்ய காலத்தில் ஸஹகார்யபேக்ஷத்வ முண்டாகிலிறே உபாயத்தினுடைய நைரபேக்ஷயத்துக்கு ஹாநிவரும் என்று கருத்து” என்று பெரிய ஜீயரும் அருளிச் செய்துள்ளார்.

மூலமந்திரத்தில் மத்யமபதமான நம:பதத்தால் உபாயம் சொல்லப்பட்டாலும் புருஷகாரஸமாஸ்ரயணம் கூறப்பட்டது த்வயத்தில் பூர்வவாக்யத்தில் ஸ்ரீமத் பதத்தாலேயிறே. அதே போல பரமாத்மா வித்தோபாயபூதன் ஆயினும் அவனை உபாயமாக இவன் பற்ற வேணுமே. இதுதான் ‘ப்ரபத்யே’ என்று த்வயத்தின் பூர்வ வாக்யத்தில் ஐந்தாவது பதத்தாலே கூறப்பட்டது. இதுவே சேதநகதமாயிருந்துள்ள ப்ரார்த்தநாகர்ப விஸ்ரம்யம் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இது தன்னை மேலே விவரிக்கிறேன் ஸாரஸங்க்ரஹத்தின்படி.

த்வயத்தில் பூர்வ வாக்யத்தில் ஐந்தாவது பதமான “ப்ரபத்யே” என்னும் ஸப்தத்தாலே கூறப்படும் விஷயத்தை,

திருவாய்மொழியும் த்வயமும்

நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் ஐந்தாம் பதத்தாலே விவரித்தருளுகிறார் என்பதனைக் கூறும் பிள்ளை உலகாரியன், ஸாரஸங்க்ரஹத்திலே இவ்விஷயத்திற்கு மேற்கோளாகச் சில பாசுரங்களை தொகுத்தருளிச் செய்துள்ளார். அப்பாசுரங்களின் அர்த்தங்களைச் சற்று அநுபவிப்போமீண்டு.

(1) தமிழேனுக்கருளாய்: (5-7-2) ஈண்டு ஓர் விஷயத்தைக் குறிக்கொள்ள வேணும். பிள்ளை உலகாரியன்தொகுத்த பாசுரங்கள் எல்லாம் ‘நோற்ற நோன்பு’ திருவாய்மொழி தொடக்கமான நான்கு பதிகங்களில் அடங்கியவையாகும். இவருடைய திருத்தம்பியார் அழகிய மணவாளப் பெருமான் நாயனார் தம்முடைய ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் “திருவாய்மொழி அர்த்தபஞ்சகப்ரதிபாதகம்” என்று கூறுமிடத்து “நோற்றநாலும்” என்று இந்நான்கு பதிகங்களும் உபாயப்ரதிபாதகங்களாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார் - திருத்தமையனாரும் அந்நான்கு பதிகங்களில் அடங்கிய பாசுரங்களையே இங்கே தொகுத்துத் தந்துள்ளார். அவற்றில் “தமிழேனுக்கருளாய்” என்று முதலிலே கூறப்பட்டுள்ளது. இதன் பொருளைச் சற்றேயநுபவிப்போம்.

தமிழேனுக்கு - உன்னையொழியத் துணையில்லாத எனக்கு, அருளாய் - க்ருபையைப் பண்ணியருளவேணும் என்பது பதவுரை.

தமிழேனுக்கு - என்பக்கல் ஸத்தாதிரேகியாயிருப்ப தொன்றுமில்லை யென்னுதல். ஆற்றாமையோடே ஒரு துணையின்றிக்கேயிருக்கிற எனக்கு என்னுதல். அருளாயே ருசிக்குப் பண்ணின க்ருஷியை, விரோதி நிவ்ருத்திக்கும் ப்ராப்திக்கும் பண்ணுமித்தனை என்கிறார் என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளிச் செய்துள்ளார்.

தமிழேனுக்கு - உன்னையொழியத் துணையில்லாத எனக்கு, ஸ்வரூபத்தை ‘ஸாதநம்’ என்று சிலவெழுதிச்

கீதாசார்யன்

கழிக்கில் கழிக்கும்த்தனை. நீ உபாயமானாலும் உபாயப்ரதிபத்தி பண்ணுவார் வேண்டாவோ?

தமியேன் - பிராட்டியில் வ்யாவ்ருத்தி. அங்கானால் ஓர் த்ரிஜுடையாகிலுமுண்டிதே. இங்கு “ஆவாரார் துணை” என்னும்படியிதே தனி. தமியேன் - இத்தனையும் குறைவற்றதென்கிறார். அங்கே பிரியாதிருக்கிறார்படியல்லேன். இங்கே பிரியாதிருக்கிறார் படியல்லவேன். இங்குள்ளார்க்கு இவ்விஷயத்தையறியாமையாலே பிரிவில்லையே.

அருளாயே - வெறுமையும் உன் பெளஷ்கல்யமும் அறிகைக்கு நீ அடியிற் தந்தவருள் இன்று குடி போயிற்றோ. அன்று நான் அபேக்ஷியாதிருக்க அருளின நீ, அபேக்ஷிக்கைக்கு யோக்யதையைப் பிறப்பித்து பொகடவோ, ருச்யுத்பாதநம் பண்ணுவாரொருவரும் உபாயாநுஷ்டாநம் பண்ணுவார் ஒருவருமாயோயிருப்பது. நின்னருளே புரிந்திருக்கிற எனக்கு அருளாயாகில் பின்னையார்க்கு வேறு அருள விருக்கிறாய் - என்று ஈட்டு திவ்ய ஸூக்தியமைந்துள்ளது.

அடியேனுடைய ப்ரபதிபந்தகத்தையும் நீயே நிர்ஹேதுகமாகப் போக்கி தமியேனுக்கருளாய் என்கிறார் என்று பிள்ளான் அருளிச் செய்துள்ளார். பிள்ளான் தெள்ளாரும் ஞானத்திருகுருகைப்பிரான் பிள்ளானிதே. தமியேன் என்ற பதத்திற்கு பிரிந்திருக்கிற எனக்கு என்றும், உபாயஸூன்யனான எனக்கு என்றும், ஸம்ஸாரிகள் துணையில்லாத எனக்கு என்று மூன்றர்த்தம் அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது.

ஆழ்வார் பரமபக்தராயிருக்க உபாயஸூன்யன் என்று சொல்லக் கூடுமோ என்னில் என் பக்கல் ஸத்தாதிரேகியாயிருப்பதொன்றில்லை என்று ஆழ்வார் திருவுள்ளம் என்றருளிச் செய்துள்ளார்கள் நம்பூர்வர்கள்.

திருவாய்மொழியும் த்வயமும்

உறங்குகிறவனுக்கு விடிந்தாற்போலே விஷயாந்தரங்களையொழிய வேறொன்றறியாதே திரியச் செய்தே உன்னுடைய வைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டக் கண்டேனித்தை போக்கி ஸாதநாந்தரங்களை எங்கே கண்டேன் என்கை. ஆற்றாமையை ஸாதநம் என்று பழியிட்டு விடப்பார்க்கில் நித்யஸூரிகளை முற்பட விட்டுப் பின்னையன்றோ என்னை விடுவது என்றபடி. அவன் உபாயமானாலும் உபாயப்ரதிபத்தி பண்ணுவார் வேண்டாவோ என்ற உபாய ஸ்லீகாரம் உபாயமன்று. அது அதிகாரி விஸேஷணம் என்னப்பட்டது. “நீயே நிர்ஹேதுகமாக” என்று பிள்ளான் இவ்வர்த்தத்தை வலியுறுத்தியருளிச் செய்தார். ஆக இவனுடைய ப்ரார்த்தநாகர்ப விஸ்ரம்பம் உபாயமன்று. அதிகாரி விஸேஷணம், ஸத்தாதிரேகி என்றதாயிற்று.

நின்னருளே புரிந்திருக்கிற எனக்கு என்ற திவ்ய ஸூக்திக்கு மூலம் “நின்னருளே புரிந்திருந்தேன்” என்ற பெரியாழ்வார் திருவாக்காகும். உன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையை நிர்ஹேதுகாபாயமாக அபேக்ஷித்து நிர்ஹேதுகாயிருந்தேன் என்றும், நின்னருளே - இவரடியாகிலிதே புதைத்து வார்ப்பது. அவ்வடியார்கவரில் “விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்” என்னும்படியிதே பெருகுவது என்றும் நம்பூர்வர்கள் வ்யாக்யாதித்துள்ளார்கள்.

(2) “ஆறெனக்கு நின் பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்” (5-7-10) ஆறென்று உபாயம். ஸரணென்று உபேயம். உபாயோபேயங்கள் இரண்டும் உன் திருவடிகளேயாம்படி பண்ணினாய்” என்று பிள்ளான் நிர்வஹிக்கும். இவையிரண்டிலும் உபாயத்தையே சொல்லுகிறது என்று பட்டர் நிர்வஹிப்பர். நோற்ற நோன்பிலேன் என்று தொடங்கி உபாயந்தர ஸூத்யதையை முன்னிட்டுக் கொண்டு உபாய நிஷ்கர்ஷம் பண்ணுகிற திருவாய்மொழியாகையாலே அதையே நிகமிக்கிறது. அவதாரணத்தாலே ஏகபதத்தை நினைக்கிறது என்று நம்

பூர்வர் வ்யாக்யாநம்; ஏகபதத்தை நினைக்கிறது - ஸ்வீகாரத்தில் உபாய பாவத்தைக் கழிக்கிற ஏகபதத்தில் அர்த்தத்தை நினைக்கிறது; தான் ஸ்வீகரித்த ஸ்வீகாரமும் உபாயமன்று என்றபோதே உபாயாந்தர ஸங்கத்யாஜ்யத்வம் கிம்புநர்ந்யாய ஸித்தமிதே என்ற அரும்பத விளக்கத்தையும் காண வேணும். ("ஏகம் - இந்த ஏகஸப்தம் ஸ்தாநப்ரமாணத்தாலே அவதாரணார்த்தத்தைக் காட்டுகிறது. 'மாமேவயே ப்ரபத்யந்தே', 'த்வமேவ சாத்யம்', 'த்வமேவ உபாய பூதோமேபவ', 'ஆநெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்' என்றும் சொல்லுகிறபடியே. இத்தால் 'வ்ரஜ' என்கிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபாவத்தைத் தவிர்க்கிறது. ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே வந்தது. ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதி முகத்தாலே பண்ணின க்ருஷிபலம். அதுவும் அவனதின்னருளே. இத்தை யொழியவும் தானே கார்யம் செய்யும் என்று நினைக்கக் கடவன், இல்லாதபோது உபாயநைரபேக்ஷயம் ஜீவியாது" என்ற முமுக்ஷுப்படி ஸூத்ரர்களும் இங்கேயருஸந்தேயங்கள். பட்டர் நிர்வாஹத்துக்கு "எனக்கு ஆறு தருமிடத்தில் நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்" என்று ஸப்த நிர்வாஹம். எனக்கு - அகிஞ்சநனான எனக்கு. ஆறு சரண் இரண்டும் உபாயமாம் என்றபடி. இதுவே ப்ரகரணாநுகுண நிர்வாஹமாகும். நின்பாதமே என்பதனை சபதமாக்கி நிர்வஹிப்பர் ஆப்பான் திருவழுந்தூர் அறையர். ஆக ஆப்பாகரத்தால் ஆழ்வார் பற்றும்படியாய்த் தன் திருவடிகளைக் காட்டிக் கொடுத்த வானமாமலை யெம்பெருமான் ஓளதார்யம் காட்டப்பட்டது. "பாதமே சரணாக்கும் ஓளதார்யம் வானமாமலையிலே கொழுந்துவிடும்" என்றிறே ஆசார்ய ஹ்ருதய திவ்யஸூக்தி.

(3) உன்னாலல்லால் யாவராலும் ஒன்றும் குறைவேண்டேன். (5-8-3) "நானும் எனக்குக் கடவனாய், பிறரும் ஸக்தரானவன்றும், உன்னால் வரும் நீயொழிய என்னால் வரும் நீயும் வேண்டா. பிறரால்வரும் நீயும் வேண்டா

என்கை. த்வமேவ உபாயபூதோமேபவ" என்றருளிச் செய்துள்ளார் பெரியவாச்சான்பிள்ளை.

(4) கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட; (5-8-11) - "விரோதி நிரஸந ஸீலனுடைய திருவடிகளே இஷ்ட ஸித்திக்கு உபாயம் என்று அத்யவஸித்த ஆழ்வார். விரோதியைப் போக்குவானும் தன்னைத்தருவானும் அவனே யென்கை. அவதாரணத்தாலே ஸஹகாரி நைரபேக்ஷயம் சொல்லுகிறது. த்வமேவ உபாய பூதோ மே. மாமேகம்" என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநமிட்டருளினார்.

(5) "அடிமேல்சேமங்கொள்" (5-9-11) "அவனைப் பெறாதே நோவுபட நோவுபட அவன் திருவடிகளே ரக்ஷகமாகப் பற்றும் ஆழ்வார். பிராட்டி ஆற்றாமை மிக்க விடத்திலும் ராவணனைச் சபியாதே பெருமாள் வரவைப் பார்த்திருந்தாப் போலே" என்று இருபத்து நாலாயிரம்.

(6) "நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கு என்று நாடொறும் ஏக சிந்தையனாய்" (5-10-11) ஸாம்ஸாரிக ஸ்வபாவங்கள் மேலிட்டு விபரிதமே பலியா நின்றாலும் இதொழிய வேறொன்றில் கால் தாழாதொழிகை-மஹாவிஸ்வாஸமாகிறது" என்றருளிச்செய்கிறார் பெரியவாச்சான் பிள்ளை. ஆக ஐந்தாம் பத்தால் அவனே உபாயம் என்ற மஹாவிஸ்வாஸம் கூறப்பட்டது. ஆக பூர்வ வாக்யார்த்தம் அருளிச் செய்யப்பட்டது.

'திருமாலைக்கைதொழுவர்' (முதல்திருவந்தாதி 52) 'அடியாரைச் சேர்தல் தீர்க்கும் திருமாலை' (திருவாய்மொழி 1-5-7) என்றபடியே புருஷகாரம் ஐஸ்வர்ய கைவல்ய ரூப ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொண்டகலாதே, அவற்றை யொழித்து, ஒண்டொடியாள் திருமகளும் அவனுமான சேர்த்தியில் அடிமையே பேறென்று கீழ்ச் சொன்ன உபாயபலத்தைக் காட்டுகிறது உத்தரவாக்யம். (உத்தரவாக்யத்தாலே ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது.

கீதாராயன்

முடிபெயர் + உபயோகப்படுத்தல்.

ப்ராப்யாந்தரத்துக்கன்று என்றபடி. பூர்வவாக்யத்தில் கூறப்பட்டது பல சதுஷ்டய ஸாதாரணமாகையாலே, கீழ்ப்பண்ணின உபாயவரணம் ப்ராப்யாந்தரத்துக்கன்று என்னுமிடம் சொல்லுகை, இப்போது ப்ராப்யம் சொல்லுகிற இதுக்குப் ப்ரயோஜனமென்றபடி. உபாயாந்தரங்களை விட்டுச் சரமோபாயத்தைப் பற்றினாப்போலே, உபேயாந்தரங்களை விட்டு எல்லையான ப்ராப்யத்தை அர்த்திக்கிறது. அதாவது - உபாயவரணம் பண்ணுகிறவளவில், அந்நயஸரணத்வ ரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கருகுணமாக கர்மஜ்ஞாந பக்திகளாகிற உபயாந்தரங்களை விட்டுச் சரமமான ஸித்தோபாயத்தைப் பற்றினாப்போலே, உபேயப் ப்ராப்யத்தனை பண்ணுகிறவளவிலும் அந்நய போகத்வரூபமான ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களை விட்டுச் சரமமான ப்ராப்யத்தை அர்த்திக்கிறது என்கை.)

உபாயதயா வரணமும் உபேயதயாவரணமுமிநே இரண்டுக்கும் க்ருத்யம். உபேயத்வேந வரித்தபோது உபாயாபேகை யுண்டு. உபாத்யவேந வரித்தபோது உபேயாபேகை யுண்டு. ஆகையால் உபயமும் அபேகிதமாகக்கடவது. உபேயத்வவரணமாவது- ஈஸ்வரன் திருவடிகளிலே கைங்கர்யத்தையே உபேயமாக அத்யவஸிக்கை. உபாயவத்வ வரணமாவது அவன் திருவடிகளை உபாயமாக அக்யவஸிக்கை. அத்யவஸாய த்வயமும் இவ்வதிகாரிக்கு அபேகிதம். அந்நய ஸாதநத்வ ஸித்திக்கு உபேய அத்யவஸாயம் வேணும். அந்நய போகத்வ ஸித்திக்கு உபேயாத்யவஸாயம் வேணும். உபாயவிஸேஷ அத்யவஸாயம் ப்ரயோஜநாந்தரபரனுக்கும் உண்டாகையாலே தத்வ்யாவ்ருத்திஸித்திக்கு உபேய அத்யவஸாயம் வேணும். ஸாதக(உபாஸக)னுக்கும் “இஷ்டம்மநிஷாண அமும்மநிஷாண ஸர்வம்மநிஷாண” என்கிறபடியே உபேயாத்யவஸாயம் உண்டாகையாலே தத்வ்யாவ்ருத்தி ஸித்திக்கு உபாயாத்யவஸாயம் வேணும்.

திருவாய்மொழியும் த்வயமும்

உபாயந்தரங்களிலும் துவக்கற்றவன் இம்மந்தரத்துக் குப் பூர்ணாதிகாரி. உத்தர வாக்யாநுஸந்தாநம் இல்லாத போது பகவதேக ஸாத்யத்வ லாபமில்லை. பூர்வ வாக்யாநுஸந்தாநமில்லாதபோது பகவதேக ஸாதநத்வ லாபமில்லை. உத்தரவாக்யாநுஸந்தாநம் ஸாதகனுக்கும் ஸாதாரணமாயிருக்கும். பூர்வ வாக்யாநு ஸந்தாநம் ஐஸ்வர்ய கைவல்யபர அதிகாரி த்வய ஸாதாரணமாயிருக்கும். ஆகையாலே உபயாநுஸந்தான முண்டானாலாய்த்து அதிகாரி த்ரய வ்யாவ்ருத்தியுமுண்டாவது. வாக்ய த்வயத்திலும் கூறப்படுகிற ஸாதநஸாத்யங்களை யொழிந்த இதர ஸாதந ஸாத்யங்களிரண்டுக்கும் ஸ்வரூப அந்நுரூபத்வம் அவிஸிஷ்டமாயிருக்கு மாகையாலே அவை த்யாஜ்யங்களாகக் கடவன. இவை இவனுக்கு ஸ்வரூபத்துக்கருகுரூபங்களாயிருக்கையாலே அத்யந்தம் உபாதேயமாகக்கடவது. ஸ்வரூபாநுரூபமாயிருக்கிற இந்த உபாயோபேயங்களிநே வேத தாத்பர்ய விஷயம். “அந்தரிஷுகத: ஸ்ரீமாந்” என்கிறபடியே உபாயோபேய அத்யவஸாயங்களாகிற மஹதைஸ்வர்யம் இவ்வதிகாரிக்கு அபேகிதம். அதைப்பற்றினிநே “முமுக்ஷுர்வை ஸரணமஹம் ப்ரபத்யே” என்று ஸ்ருதமாயிற்றதும் என்றபடி.

முமுக்ஷு ஸப்தத்தாலே உபேயாந்தர வைராக்யமும் ஸரணம் ப்ரபத்யே என்றத்தாலே உபாயந்தர வைராக்யமும் கூறப்பட்டதிநே. “ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:” என்றவிது சேதநன் ஈஸ்வரனுக்குக் கூறும் “மாஸுச:” ஆகவிருக்கும் அதாவது:- ‘இவன் நம்மை உபாயமாகப் பற்றி ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொண்டு போகிறானாகாதே’ என்று ஈஸ்வரஹ்ருதயம் கடல் கலங்கினாப் போலே கலங்கும். உத்தரவாக்யத்தாலே “உன்னையே உபாயமாகப் பற்றி ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொண்டு போவா னொருவனல்லன் நான். தேவரீர் திருவடிகளிலே தேவரீர் திருவுள்ள உகப்புக்காகவே அகில கைங்கர்யங்களையும்

செய்யப் பெறுவேனாக வேணும்” என்றவாறே இவன் பாசரம் கேட்ட அவன் திருவுள்ளம் தெளியும், ஹ்ருஷ்டமாம். கீதாசாரியனுடைய “மாஸுச:” என்ற வார்த்தை கேட்டு 2-6-1 பார்த்தன் தெளிந்தான். “உன்னை நான் பிடித்தேன் கொள் சிக்கெனவே” என்ற ஆழ்வார் திருவாக்குக் கேட்டு பகவான் நிவ்ருத்த ஸோகனானான். இது ஆழ்வாருடைய மாஸுச: என்றருளிச் செய்தார் ஸ்வாமி நம்பிள்ளை. அப்படியே சேதநன்னும் உத்தர வாக்யத்தாலே ஈஸ்வரனுடைய கண்ணீரைத் துடைக்கிறான் என்றபடி.

“தாவதார்த்தி: ததாவஞ்சா தாவந்மோஹஸ் ததாஸுகம்” என்கிறது ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம். இதிலே கூறப்பட்ட ஸரணாகதி ஆர்த்தாதிகளான சதுர்விதாதிகாரிகளுக்கும் ஸாதாரணமாகையாலும் “ததந்ய: கோ மஹோதார:” என்கிறபடியே ப்ரமோதாரனான ஸரண்யன் அர்த்திதார்த்த

3-9-5 பரிதாநதீக்ஷிதனாய்க் “கொள்ளக் குறைவிலன் வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்” என்றபடி நிற்கையாலும் இங்கு என்ன பலத்துக்காக ப்ரபத்தி பண்ணுகிறதென்கிற அபேகையிலே மஹோதாரனான ஸரண்யனுக்கும் ஸர்வோத்க்ருஷ்ட விஷயமான இப்ரபத்திக்கும் ஸேஷதைக ரஸனான தன் ஸ்வரூபத்துக்கும் அநுரூபமான பல

2-9-4 விஸேஷத்தை உத்தரவாக்யம் “தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளுமீதே” என்கிறபடியே விரோதி நிவ்ருத்தி பர்யந்தமாகப் பிரார்த்திக்கிறது. இத்தால் அநந்ய ப்ரயோஜநத்வமும் ஸித்திக்கிறது. ஐஸ்வர்ய கைவல்யாதிகளைப் போலே அல்பமன்றிக்கே நிரதிஸயமாய் அஸ்த்திரமன்றிக்கே நித்யமுமாய், ஸ்வரூபத்துக்கநுரூப மன்றிக்கே ஸ்வரூபாநுரூபமாய், புநராவ்ருத்தியின்றிக்கே அபுநாராவ்ருத்தமாய் உள்ள பரார்த்த பகவதநுபவ கைங்கர்யத்தைப் பிரார்த்திக்கிறது உத்தரவாக்யம் என்றபடி. இனி இவ்விஷயத்தை ஸாரஸங்க்ரஹத்தின்படி அநுபவிப்போம்.

“ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:” இது வாக்ய த்வயாத்மகமான த்வயத்தில் உத்தர வாக்யமாகும். திவ்ய மிதுந கைங்கர்ய ப்ரார்த்தநாபர வாக்யமாகும். இதிலே ஸ்ரீமதே என்றும் நாராயணாய என்றும் நம: என்றும் பதங்கள் மூன்றையினும் இதனை ஐந்து பாகங்களாகப் பிரிந்து அவற்றினுடைய ஐந்து அர்த்தங்களையும் மேலிட்டு ஐந்து பத்துக்களாலே ஆழ்வார் வெளியிட்டருளுகிறார் என்று ஸாரஸங்க்ரஹம் கூறுகிறது. முதல் பாகம் ஸ்ரீமத் ஸப்தம், இருவருமான சேர்த்தியிலே கைங்கர்யம் புருஷார்த்தம். அது தோன்ற ஸ்ரீமத் பதத்திலே லக்ஷமீ தத்வல்பவர்களுடைய நித்ய ஸம்பந்தம் ப்ரதிபாதிதமாயிற்று. இதற்கு ப்ரமாணமாக ஆறாம்பத்துப் பாசரங்களை பிள்ளை உலகாரியன் தொகுத்து அருளிச் செய்துள்ளார். அவற்றையினி யநுபவிப்போம்.

(1) “திருந்து வேதமும் வேள்வியும் திருமாமகளிரும் தாம்” (6-5-8): திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்துக்கு மங்களாஸாஸநமான இப்பதிகத்தில் ஆழ்வார் தன்னிலையிழந்து பெண்ணிலையடைந்து தன்னுடைய தஸாவிஸேஷத்தைத் தோழிப் பாசரமாக வெளியிடுகிறார். இப்பாசரத்தில் அந்த திவ்யதேஸத்தில் ப்ரமாண ப்ரமேய ப்ரமாதாக்கள் குறைவற்றிருக்கிறபடியையருளிச் செய்கிறார். திருந்து வேதம் - வேதம் கட்டளைப்பட்டது அவ்வுரில் உள்ளார் பரிக்ரஹித்த பின்பாயிற்று. ஸ்வரூபம் ஜ்ஞாநமாத்ரம் என்கிற ஸ்ருதிகள், ஜ்ஞாத்ருவஸ்ருதிகள், பேதாபேத ஸ்ருதிகள், ஸகுணஸ்ருதிகள், நிர்குணஸ்ருதிகள் இவையடங்க விஷய விபாகத்தாலே ஒருங்கவிட்டிருக்கு மவர்கள். “இதி ஸர்வம் ஸமஞ்ஜஸம்” என்றிறே ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் முடிவு. ஸர்வஸ்ருதி ஸாமஞ்ஜஸ்யமிறே எம்பெருமானார்த்ரநத்தின் ஏற்றம். ‘திருந்து வேதம்’ என்று ப்ரமாண ப்ரமாத்ரு ஸம்பத்தி கூறப்பட்டது. “வேள்வி”-வைதிகஸமாராதநம். கற்ற கல்வி அநுஷ்டாநமிறே. வைதிக

கீதாசார்யன்

தர்மங்கள் தான் ஸ்ரீய:பதி ஸமாராதநமாயிறேயிருந்து. ஆக ஆராதநம் கூறப்பட்டது. ஆராத்யமான திவ்ய மிதுந வாசகமான ஸப்தம் “திருமாமகளிரும் தாம்” என்று. ஆராத்யரான பிராட்டியும் அவனும் என்றபடி. ஆகையாலே வேதாந்த நிஷ்கர்ஷம் செய்திருக்கும் ப்ரமாதாக்கன் வேத விஹித தர்மங்களாகிற திருவாராதநத்தை ததாராத்யனான ஸ்ரீய:பதியினுடைய திருவடிகளிலே செய்கிறார்கள் திருத்தொலைவில்லிங்கலத்தில் என்றபடி. ஆக, கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தி ஓர் மிதுநம் என்ற ஸ்ரீமத் பதார்த்தம் கூறப்பட்டதாகும்.

(2) “அடிமை செய்வார் திருமாலுக்கே” (6-5-11) ஸ்ரீய:பதிக்கு அடிமை செய்யப் பெறுவர். பெருமானும் பிராட்டியும் சேரவிருக்க இளைய பெருமாள் அடிமை செய்தாற்போலே விஸிஷ்ட வேஷத்திலே அடிமை செய்யப் பெறுவர். “இளையபெருமானைப் போலே இருவருமான சேர்தியிலே அடிமை செய்கை முறை” “அடிமை தான் ஸிந்திப்பதும் ரஸிப்பதும் அச்சேர்தியிலே” என்ற முழுக்ஷுப்படி ஸூத்ரங்கள் இங்கேயுநுஸந்தேயங்கள்.

(3) ஓசிந்த ஒண்மலரான் கொழுநன்” (6-7-8):- வண்டாலே ஆத்தஸாரமான புஷ்பம் போலே நித்யஸம்ஸ்லேஷத்தாலே துவண்டிருக்கிற பிராட்டிக்கு நாயகன். ஒண்மலரான் கொழுநன் என்று அவனுக்கு ஏற்றமிருக்கிறபடி. திருமகளார் கேள்வன் என்னும் பெருமையுடைய பிரானார் என்றபடி.

(4) “என் திருமார்வற்கு” (6-8-10):- என் ஸ்வாமிநியான பெரிய பிராட்டியாரைத் திருமார்விலே உடையவற்கு.

(5) “கோலத் திருமா மகளோடுன்னை” (6-9-3):- மாதாபிதாக்களைச் சேரக் காணுமா போலே. ஒரு மிதுநமிநே ப்ராப்யம். மாதாபிதாக்களையகன்று ப்ரஜைஜீவிக்கவற்றோ?

திருவாய்மொழியும் த்வயமும்

இருவரும் சேர்ந்த சேர்த்தி பேற்றுக்கு உறுப்பாயன்றோ இருப்பது. இப்பாட்டால் அகாரார்த்தத்தை ஸக்ரமமாக வ்யாக்யாநம் பண்ணுகிறார். “அவ ரக்ஷணே” இநே தாது. ரக்ஷிக்குமிடத்தில் ஸர்வப்ரகாரமாக ரக்ஷிக்க வேணும். அதுதான் ஸர்வகாலமும் ரக்ஷிக்க வேணும். அப்படி ரக்ஷிக்குமிடத்தில் “ந கஸ்சிந்நாபராத்யதி” என்னுமவளும் “என்னடியார் அது செய்யார்” என்னுமவனும் கூடவாயிற்று. ஆகையாலே அகாரம் மிதுநத்துக்கு வாசகமாகிறது. ‘ஞாலத்தூடே’ இத்யாதியாலே ஸர்வ ப்ரகாரரக்ஷகத்வம் சொல்லிற்று. ‘சாலப்பலநாள்’ இத்யாதியாலே ஸர்வகால ரக்ஷகத்வம் கொல்லிற்று. “கோலத் திருமாமகளோடு உன்னைக் கூட” என்கையாலே ஸ்ரீய:பதியே ப்ராப்யம் என்றது. “ஸ்ரீஸத்வம் ஸர்வதோத்கர்ஷாத் உபேயத்வம் அபூரயத்” என்ற ப்ரமாண வாக்யமநுஸந்தேயம்.

இப்படி ஆறாம் பத்தில் ஸ்ரீமத் பதார்த்தத்தை ஆழ்வார் அருளிச் செய்தார் என்றதாயிற்று. ஸேஷத்வம் ஸ்வரூபமானால் மிதுந கைங்கர்யமிநே ஸ்வரூபாநுரூப ப்ராப்யம் என்றபடி. கட்டிலும் தொட்டிலும் விடாத தாயைப் போலே அகார தத் விவரணங்களில் உண்டான லக்ஷமீ ஸம்பந்தத்தை விஸதமாக்குகிற இந்த ஸ்ரீமத் ஸப்தம் அடிமையை வளர்க்கைக்குக் கூடியிருக்கும்படியைக் காட்டுகிறது. “வைகுண்டேது பரேலோகே ஸ்ரீயா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி:” “தயா ஸஹாஸீநம்” “இத்யாதி ப்ரமாண வாக்யங்களைக் கண்டு கொள்வது. கைங்கர்யம் தான் ஸேஷ வஸ்துவுக்கு ஸ்வரூபமிநே. அந்த ஸேஷத்வம் ஸேஷியை விஷயீகரித்திநே யிருப்பது. ஸேஷிதான் ஸ்ரீய:பதியா யிருக்கையாலே கைங்கர்யமும் அவ்வஸ்துவுக்காக வேணும் என்றபடி. “திருமாலே நானும் உனக்குப் பழவடியேன்” என்று மிதுநம் ஸேஷி என்றவோபாதி, “அடிமை செய்வார் 6-5-11- திருமாலுக்கே” என்று ப்ராப்யமும் மிதுநமாயிநே கூறப்பட்டது. இத்தால் ஸேஷியான ஈஸ்வரன் ப்ராப்யனானவோபாதி

ஸேஷிஸ்வரூபாந்தர்பூதையான இவளும் ப்ராப்யபூதையென்றதாயிற்று. பரமாசார்யரான ஆளவந்தார் “ப்ரஹர்ஷயந்தம் மஹிஷீம் மஹாபுஜம்” என்றும் “ஸ்ரிய: ஸ்ரியம்” என்றும் விஸிஷ்ட வேஷத்தையருளிச் செய்து “ஐகாந்திக நித்ய கிங்கர: ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி” என்ற தத்விஷயமான ஆர்த்தி விஸேஷத்தைப் பிரார்த்தித்தார். அவர் திருவுள்ளத்தைப் பின் சென்ற ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் “ஸ்ரீவல்லப” என்று விஸிஷ்டவேஷத்தை ப்ராப்யமாக அருளிச் செய்தார். “மாத்ருதேவோபவ” “பித்ரு தேவோபவ” என்கிறபடியே மாதா பிதாக்களைச் சேர்த்து கிஞ்சித்கரித்தாலிறே புத்ரனுக்கு ஸ்வரூப ஸித்தியுள்ளது. அப்படி “த்வம் மாதா ஸர்வலோகாநாம் தேவதேவோ ஹரி: பிதா” என்கிறபடியே நேரே மாதாபிதாக்களாயிருக்கிற பிராட்டியையும் ஈஸ்வரனையும் சேரவைத்து கிஞ்சித்கரித்தாலிறே இவனுக்கு ஸ்வரூப ஸித்தியுள்ளது. ஆக மிதுனமே ப்ராப்யம் என்றதாயிற்று. ஆஸ்ரயண வேளையில் “ஸுமஜ்ஜாநயே விஷ்ணவே ததாஸதி” என்றும், அனுபவ வேளையில் “ஸ்ரியாஸார்த்தம் ஜகத்பதி:” என்றும் ஸ்ருதிஸம்ருதிகள்கூறுவதையும் “மிதுநபரம் ப்ராப்யமேவம் ப்ரஸித்தம்” என்ற ஸ்ரீபராஸரபட்டர் திவ்ய ஸூக்தியையும் குறிக்கொள்ள வேணும். ஆக ஸ்ரீமத் பதார்த்தம் கூறப்பட்டது.

அடிமைதான் அநுபவஜநித ப்ரீதியூற்றாக விளையும்தாகையாலும் அநுபவஜநித ப்ரீதி தான் அநுபாவ்ய விஷயாதீநமாகையாலும் அந்த கைங்கர்யத்துக்கடியான ப்ரீதிக்கு நாற்றங்காலான ஸ்வரூப ரூப குண விபூதி பூர்த்தியைச் சொல்லுகிறது நாராயணபதம். “அஸ்ருதே காமாந்” “லப்த்வா ஆநந்தீ பவதி” “இமாந் லோகாந் அநுஸஞ்சரத்” “ஸதாபஸ்யந்தி” என்கிறபடியே ஸ்வரூப ரூப குணாத்யநுபவம் ப்ரீதிக்கு ஹேதுவாகக் கடவுது. ப்ரீதி, கைங்கர்யஹேதுவாகக் கடவுது. இல்லையாகில் ஸ்ரீமதே

என்கிறவிடத்தில் சதுர்த்தியே அமையும், கைங்கர்ய ப்ரகாஸமாகைக்கு நாராயணபதம் வேண்டாவே. ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகள் நாலுக்கும் வாசகமாகையாலே அநுபாவ்ய விஷய பூர்த்தியைக் காட்டக் கடவுது நாராயணபதம்.

நாஸப்தம் ரூப குண விபூதிகளுக்கு வாசகமாகிறது. அயநபதம் இவை மூன்றுக்கும் கொள்கலமான ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. அந்த ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தால் “ஸத்யம் ஜ்ஞாநம் அநந்தம் ப்ரஹம்” என்கிறபடியே அசித்திற்காட்டில் அத்யந்த வ்யாவ்ருத்தமாயிருக்கும். ரூபத்தைப் பார்த்தால் “நபூதஸங்க ஸம்ஸ்தாநோ தேஹோஹ்ய பரமாத்மந:” என்று அப்ராக்ருதமாயிருக்கையாலும் அஸ்த்ரபூஷணாத்யாயத்திற் சொல்லுகிறபடியே ஸகல ஜகதாதாரமாகையாலும் ப்ராக்ருதமுமாய் ஆதேயமுமான ஸர்வசேதந ஸாரீரங்களிலும் வ்யாவ்ருத்தமாயிருக்கும். குணங்களைப் பார்த்தால் ஹேய குண அஸம்ஸருஷ்டமாய் நிஸ்ஸீமமுமாய் அபரிச்சிந்தமுமாய் யிருக்கையாலே ஹேய குணஸம்ஸருஷ்டமுமாய் பரிச்சிந்தமுமான ஸர்வ சேதந குணங்களிலும் அதிகமாயிருக்கும். “பாதோஸ்ய விஸ்வாபூதாநித்ரிபாதஸ்ய அம்ருதம்திவி” என்று உபய விபூதியும் விபூதி கோடிகடிதையாகையாலே பரிச்சிந்த விபூதிகளில் அதிகையாயிருக்கும். ஆக இப்படி ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் ஸர்வாதிகளாய் “பதிம் விஸ்வஸ்ய” “பதிம் பதீநாம்” இத்யாதிகளான ஸ்ருதி ஸதங்களில் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரன் கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்திதயா நாராயண ஸப்தத்தாலே கூறப்படுகிறான் என்றபடி. உத்தர வாக்க்யத்தில் நாராயணபதம் அடிமை கொள்ளுகிறவனுடைய ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது.

எழில் மலர்மாதரும் தானுமான சேர்த்தியிலே இன்பத்தை விளைக்கிறாப்போலே “வீவிலின்பம்

மிகவெல்லை நிகழ்ந்த” என்கிறபடியே ஸ்வரூப குண விக்ரஹ விபூதிகளோட கூடி ஆநந்தத்தை விளைத்து அடிமையிலே முட்டுமவனுடைய பூர்த்தியைக் காட்டுகிறது. பிணங்கியமரர் பேதங்கள் சொல்லும் குணங்களெல்லாம் அநுபாவ்யங்களையாகிலும் வகுத்த விஷயத்தில் இனிமைக்குத் தோற்று ஏவிற்றுச் செய்ய வேண்டுகையாலே “எழில் கொள் சோதி”, “மலர்புரையும்” என்கிற ஸ்வாமித்வ போக்யதைகளிலே இதுக்கு நோக்கு.

பூர்வவாக்யத்தில் நாராயண பதத்துக்கு ஸௌஸ்யத்திலே நோக்கு. உத்தரவாக்யத்தில் நாராயண பதத்துக்கு ஸ்வாமித்வ போக்யதைகளிலே நோக்கு. இது தத்தத் ப்ரகரணோசிதமா யிருக்கும். பிள்ளை உலகாரியன் ஈஸ்வரனுடைய நிரதிஸ்யபோக்யத்வத்தைக் கூறும் ஏழாம் பத்துப் பாசுரங்களையும் ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வாமித்வத்தைக் கூறும் எட்டாம் பத்துப் பாசுரங்களையும் ஸாரஸங்க்ரஹத்திலே தொகுத்து அருளிச் செய்துள்ளார். அவ்விஷயத்தையினி யநுபவிப்போம்.

1. கன்னலேயமுதே (7.1.2): கன்னலென்று கருப்புக் கட்டி; அமுதென்று போக்யமுமாய், சாவாமல் காக்குமதாயிருக்கை. அகலப்போனால் ஆற்றவொண்ணாத போக்யதையிருக்கிறபடி. ஸர்வதோமுகமான ஸாரஸ்யம் என்றபடி.

2. கொடியேன் பருகு இன்னமுதே (7.1.7); தேவர்களைப் போல நித்யத்வத்தைக் கொள்ளாதே உன்னையே ஆசைப்படுகிற எனக்கு நிரதிஸ்ய போக்யனானவனே! தேவர்களைப் போலே உப்புச் சாற்றிலே த்ருப்தனாகப் பெற்றிலேன். தோளும் தோள் மாலையுமாய்க் கடலைக் கடைகிற போதை அழகாயிற்று இவருக்கு அம்ருதம். இவருடைய அம்ருதம் விஜாதீயமா யிருக்கிறபடி.

3. அலைகடல் கடைந்த ஆரமுதே (7.2.5): இவருடைய அம்ருதத்தை கொண்டாயிற்று அவர்கள் கடல் கடைந்தது.

4. திருமாலின் சீர் இறப்பெதிர் காலம் பருகிலும் ஆர்வனோ (7.9.9): போன காலமும் வருங்காலமும் நான் அநுபவித்தால்தான் ஆர்வனோ. போன காலமும் அநுபவிப்பாராய்ச் சொல்லுகிறாரல்லர். எல்லாக் காலமும் அநுபவித்தாலும் ஆராதென்கைக்காக. இத்தால் நிரதிஸ்யபோக்யம் என்றபடி.

5. இவ்வேழுலகை யின்பம் பயக்க (7.10.1): இருவரும் கூடின சேர்த்தியாலே ஸகல லோகங்களுக்கும் ஆநந்தம் உண்டாம்படி. இப்படி போக்யதை கூறப்பட்டது.

இனி எட்டாம் பத்தில் கூறப்பட்ட ஸ்வாமித்வத்தை யநுபவிப்போம்.

1. “அடியனேன் பெரிய வம்மான் (8.1.3): நான் முறையிலே நின்றவாறே நீயும் முறையிலே நில்லா நின்றாய். அடியேன் என்று நான் சொல்ல நீ ஈஸ்வரனாயிரா நின்றாய். “ஸ்வத்மாத்த்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்த்தித”மிறே.

2. “விண்வர்கோன் நங்கள்கோனை” (8.2.2): நித்ய ஸூரிகளைப் போலே என்னை அநந்யார்ஹையாக்கினவன். ஒரு விபூதியாகப் படுத்தின பாட்டைக்கிடர் என்னையொருத்தியைப்படுத்திற்று.

3. அமர்ந்த நாதனை (8.4.10); உபய விபூதிக்கும் நாதன் என்றால் தக்கிருக்கும் அவனை. உபய விபூதிக்கும் நிருபாதிகஸேஷீ என்றால் போரும்படி இருக்கிறவனை என்றபடி. “த்ரைலோக்யம்பி நாதேந யேந ஸ்யாத் நாதவத்தரம்” என்கிறபடியே த்ரைலோக்யத்தையும்

பெருமானுக்குக் கையடைப்பாக்கினாலும் பின்னையும் ரக்ஷயம் சுருங்கி ரக்ஷகத்வத் துடிப்பே விஞ்சியிருக்கும்.

4. முனைவன் மூவுலகாளி (8.9.5): திருப்புவியூர் முனைவன், அவ்வூருக்குப் ப்ரதாநன்; மூவுலகாளி: அவ்வளவே யன்றிக்கே ஸமஸ்தலோகங்களுக்கும் நிர்வாஹகன். ஐஸ்வர்யத்துக்குப் புறம்பு ஒருவரைத் தேடிப் போகவேண்டா. ஸர்வ ஸ்வாமியென்றபடி.

5. நேர்ப்பட்ட நிறைமூவுலகுக்கும் நாயகன் (8.9.11): குறைவற்ற மூவுலகுக்கும் நேர்ப்பட்ட நாயகன். “அநுரூப: ஸ வை நாத:” என்னக் கடவதிறே. “அநுரூப:” என்கிறபதம் அநுசூலமான திருமேனியுடையவன் என்றும், நிரதிஸயாநந்த யுக்தன் என்றும், ஸர்வஸ்யாபகன் என்றும், பரவ்யூஹாதி ப்ரகார பஞ்சக விஸிஷ்டன் என்றும், ருத்ராதி ஸரீர விலக்ஷண ஸரீரன் என்றும், கருடவாஹநன் என்றும் பற்பல அர்த்தங்களைக் காட்டவற்றாயினும் நிருபாதிகஸேஷீ ஸர்வஸ்வாமி என்னும் அர்த்தத்தைக் காட்டும் இது ப்ரகரணோசிதமாயிருக்கும். ஸ்ரீமதே என்கிற ஸப்தம் தன்னாலே விஸிஷ்டமான ப்ரதிஸம்பந்தி தோற்றிற்றே யாகிலும் ஸர்வவித கைங்கர்யத்துக்கும் ப்ரயோஜகமான ப்ரீதிவிஸேஷத்தைப் பிறப்பிக்கும் ஸம்பந்த குணவிபூத்த்யாதி பரிபூர்ணாநுபவஸித்திக்காக இங்கு நாராயண ஸப்தம் ப்ரயுக்தமாகிறது. இப்படி போக்யதா ஸ்வாமித்வ ப்ரதிபாதக நாராயண ஸப்தார்த்தம் கூறப்பட்டது.

ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம: என்னுமுத்தரவாக்யத்திலே நாராயணபதத்தின் மேலுள்ள விபக்தி நான்காம் வேற்றுமையாகும். அவ்வம்ஸத்துக்கு அர்த்தம் கைங்கர்யமாகும். இந்த நான்காம் வேற்றுமை கைங்கர்யத்தை ப்ரகாஸிப்பிக்கிறது. அதாவது கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையைக் கூறுகிறது என்றபடி. கைங்கர்யமாவது - பகவந்முக விகாஸ ஹேதுவான வ்யாபாரம். இக்கைங்கர்யம் தான் “ஏதத் ஸாம

திருவாய்மொழியும் த்வயமும்

காயந்நாஸ்தே” என்றும் “நம: இத்யேவவாதிந:” “இரைத்து நல்ல மேன் மக்கள் ஏத்த” என்றும் “யேந யேந தாதாகச்சதி தேநதேந ஸஹகச்சதி” “சூட்டு நன்மாலைகள் தூயன வேந்தி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே வாசிக காயிக ரூபமாயிருக்கும். நாராயணாய என்கிற சதுர்த்தி கைங்கர்யத்தில் இரப்பைக் காட்டுகிறது. ‘எய்தியும் மீள்வர்கள்’ என்கிறபோகம் போலன்றிக்கே மீளாவடிமைப் பணியாய், சிற்றின்பம் போலன்றிக்கே அந்தமிலடிமையாய், வந்தேறியன்றிக்கே “தொல்லடிமை” என்னும்படி ஸஹஜமாய் “உகந்து பணி செய்து” என்னும்படி ப்ரீதியாலே வரக் கடவதாயிருக்கிற அடிமையைக் கருத்தறிவார் “ஏவமற்றமரர் ஆட்செய்யார்” என்னும்படி சொல் பணி செய்யுமா போலே “முகப்பே கூவிப்பணி கொண்டருள வேணும்” என்கிற இரப்போடே பெறவேணும். “பவாநி” “அடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்” என்று ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரும் ஆழ்வாரும் ப்ரார்த்திக்கையாலே இங்கும் ப்ரார்த்தநா பர்யந்தமாக அர்த்தமென்னப்பட்டது.

“த்வத் ஸாம்யமேவ பஜதாமபி வாஞ்சஸி த்வம் தத் ஸாதக்ருதை: விபவ ரூபகுணைஸ் த்வதீயை: முக்திம் ததோஹி பரமம் தவ ஸாம்யமாஹ: த்வத்தாஸ்யமேவ விதுஷாம் பரமம் மதம் தத்” என்று ஆழ்வான் அருளிச் செய்தாரிறே. இங்கு சதுர்த்தி தாதர்த்த்ய முகத்தாலே கைங்கர்யத்தைக் கணிசிக்கிறது என்றபடி. ஸரணாகதளம்போது ஸரண்யனை அபிமத ப்ரார்த்தனை பண்ணுகிறனாகையாலே இங்கு பரிபூர்ணாநுபவ பூர்வகமான கைங்கர்யத்தைப் ப்ரார்த்திக்கிறது என்றதாயிற்று. அதிகாரியினுடைய ஸ்வரூபமாயிருக்கிற கைங்கர்யத்தினுடைய அபிநிவேஸாதிஸயத்தாலே தேஸகால ப்ரகாராவஸ்தாதிகார நியம விதுரமாகப் ப்ரார்த்திக்கக் கடவனாயிருக்கையாலே ஸர்வதேஸ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்த்தைகளிலும் ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் பண்ணும்

விருத்தி விசேஷத்தைக் கூறுவது இந்த சதுர்த்தி. இவ்வர்த்தத்துக்குத் தக்க திருவாய்மொழி ஒன்பதாம்பத்துப் பாசுரங்களை பிள்ளை உலகாரியன் தொகுத்து அருளிச் செய்துள்ளார். அவற்றையினி நாமநுபவிப்போம்.

1. பண்டை நாளாலே நின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும் கொண்டு நின் கோயில் சீய்த்து; (9.2.1):- “என்னடியார் அது செய்யார்” என்னும் உன் கடாஷ்டமும், “நகஸ்சிந்நாபராத்யதி” என்னும் அவள் கடாஷ்டத்தையும் பெற்று. “க்ருபயாபர்யபாலயத்” என்று க்ருபாபரதந்த்ரனான உன் கடாஷ்டமும், அப்பாரதந்த்ரயத்துக்கடியான அவள் கடாஷ்டமும் பெற்று. ‘அவனுடைய பாரதந்த்ரயம் ப்ரணயித்வமன்றோ. நிலைநிற்குமோ, ஸ்வாதந்த்ரயமன்றோ ப்ரக்ருதி’ என்று அஞ்சவேண்டா. அவளருகேயிருக்க ஸ்வாதந்த்ரயம் ஜீவியாது. ஆகையிறே முற்கூற்றால் அவளைப் புருஷகாரமாகப் பற்றுகிறது.

நின் கோயில் சீய்த்து: உகந்தருளின நிலங்களிலே அஸாதாரண பரிசர்யை பண்ணி, தந்தாமுடைய ஸுக்ருதத்தாலே பகவதநுகர்ஹமுடையரானவர்கள் தந்தாம் க்ருஹங்களைப் பேணுபவர்கள். பிராட்டி புருஷகாரமாக பகவத் ப்ரஸாதம் பெற்றவர்கள் உகந்தருளின நிலங்களைப் பேணாநிற்பார்கள். “நகிஞ்சதபிகுர்வாண: விஷ்ணோராயதநே வஸேத்” ஒரு துரும்பு நறுக்கேன் என்னுமவர்களுக்கும் உகந்தருளின நிலத்தைப் பற்றிக் கிடக்கவேணும். ஸரீர ஸம்பந்தமற்றால் பெற வேணுமென்று ஆசைப்படுகிற ஸரணாகதனுக்கு திவ்ய தேசங்களில் பரிசர்யை உபாயத்திலந்வயியாது. ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாயிருக்கும். திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் திருமகிழடியிலேயிருந்து சருகைத் திருவலகிட்டார் என்று ப்ரஸித்தம்.

2. “நின் தீர்த்த அடிமைக் குற்றவேல் செய்து” (9.2.2): தன்னுடைய ரஸ்யதையாலே இதர

புருஷார்த்தத்தில் நசையறுக்கவல்ல அடிமைகளில் அந்தரங்கமான அடிமைகளைச் செய்து உனக்கேயற்றுத் தீர்ப்பண்ணுகிறபடியைச் செய்து என்றபடி.

3. “தொடர்ந்து குற்றவேல் செய்து” (9.2.3): “இத்தசையில் செய்யவடுப்பது இது” என்று உணர்த்தி அந்தரங்க வருத்தியைப் பண்ணி. பெருமாள் தமக்கு அபிமதங்களில் அவ்ஹிதரன்றிக்கேயிருந்த போதும் இவ்வடிமையைக் கொண்டருள வேணும் என்று வடிம்பிட்டு இளையபெருமாள் அடிமை செய்தாற் போலே என்றவாறு.

4. “கொடுவினையேனும் பிடிக்க” (9.2.10) பெருமானும் பிராட்டிமார்களுமான ஸந்நிதியுண்டாயிருக்க இழப்பதே என்னும் இன்னாப்பாலே கொடுவினையேன் என்கிறார்.

5. “உறுவதிது என்று உனக்காட்பட்டு” (9.4.4) சீரியது அடிமை செய்யுமது என்று உனக்கு அடிமை புகுந்து. ஸ்வரூபம் பகவத்பரதந்த்ரம் என்று உணர்ந்தால் சீரிய ப்ரயோஜநம் கைங்கரியமிறே.

6. “ஆட்கொள்வானொத்து” (9.6.7): ஆட்செய்வது ஆழ்வாருக்கும் ஆட்கொள்வது பகவானுக்கும் முறையானது ப்ராப்தமானது என்று உணர்த்தியபடி.

7. “நானும் மீளாவடிமைப் பணி செய்யப் புகுந்தேன்” (9.8.4) நித்யஸூரிகள் பண்ணும் ஆத்மாந்த தாஸ்யத்திலேயன்றோ நானும் அதிகரித்தது.

இச்சதுர்த்தியாலே ஸேஷத்வஜ்ஞாநாந்தர பாவியாய் அந்த ஸேஷத்வோபபத்திஹேதுவாய் உபாயபவமாய், “த்வத்பாத மூலம் ஸரணம் ப்ரபத்யே” என்று ஸ்லீகரித்த உபாயத்தின் பலமாக “கதாஹமைகாந்திக நித்ய கிங்கர: ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி” என்று பெரிய முதலியாராலும், “அநந்ய

ஸரண: த்வத் பாதாரவிந்தயுகளம் ஸரணமஹம் ப்ரபத்யே” “நித்ய கிங்கரோ பவாநி” என்று பாஷ்யகாராலும் “அடிமை செய்யவேண்டுநாம்” என்று பரமாசார்யரான நம்மாழ்வாராலும் ப்ரார்த்திக்கப்படுமதாய் ஸ்வரூப விகாஸ ஸௌசகமான கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்தித்ததாயிற்று.

ஆக சதுர்த்தி விபக்தியால் நித்ய கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை கூறப்பட்டது.

த்வயத்தில் முடிவான பதம் நம:பதம். அதுக்கு அர்த்தம் இன்னது என்பதனை இனி நாம் அநுபவிக்கலாம்.

நமஸ்ஸப்தம் பொதுவாக அஹங்கார மமகார நிவ்ருத்தியைக் காட்டும். ஆயினும் இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே “ஸ்ரீமதே நாராயணாய” என்று கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனைக்குப் பிறகு ஏற்பட்ட நமஸ்ஸப்தம் ஆகையால் இந்த நமஸ்ஸப்தம் கைங்கர்ய விரோதி நிவ்ருத்தி பரம் என்று கொள்ள வேணும். ஸ்ரீமதே நாராயணாய என்னுமிடத்தில் கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை கூறப்பட்டது. அதேபோல நம: என்கிற இவ்விடத்திலும் கைங்கர்ய விரோதி நிவ்ருத்தி ப்ரார்த்தனை கூறப்படுகிறது. இரண்டு விதமான ப்ரார்த்தனைகளும் நித்யங்கள். கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனைபோலே இப்பதத்தில் ப்ரார்த்தனையும் என்றுமுண்டு என்று பிள்ளை உலகாசிரியர் முமுக்ஷுப்படியில் அருளிச் செய்துள்ளார்.

நம: என்று அடிமைக்குக் களையான அஹங்கார மமகாரங்களைக் கழிக்கிறது. நலமந்தமில்லதோர் நாட்டிலே அந்தமில் பேரின்பத்திலே இன்பத்திலே இன்புற்றிருந்து வேத விமலர் விழுங்குகிற அப்பொழுதைக்கப்பொழுது ஆராவமுதமான விஷயத்துக்குத் தான் நிலையாளாக உகக்கப் பண்ணுகிற அடிமை தனக்கு போக ரூபமாக இருக்குமாகில் ‘கண்ணி எனதுயிர்’ என்னும்படி போகத்துக்குப் பூமாலை போலேயிருக்கிற ஸ்வரூபத்துக்குக் கொத்தையாகையாலே ‘நான் எனக்கு

இனிதாகச் செய்கிறேன்’ என்கிற நினைவு கிடக்குமாகில் ‘ஆட்கொள்வானொத்து உயிருண்கிற’ வனுடைய ஊணிலே மயிரும் புழுவும் பட்டாற் போலே போக விரோதியென்று இவற்றைக் கழிக்கிறது. “ஆவியல்லல் மாய்த்ததே” “உன்றன் திருவுள்ளம் இடர்கெடுத்தோறும்” என்று அத்தலையுட்பே பேறானால் தனக்கென்றிருக்குமது கழிக்க வேணுமிநே. ப்ரார்த்த கைங்கர்யம் பரம புருஷார்த்தமென்றபடி.

“ஜிதம் தே புண்டரீகாக்ஷ ஹ்ருஷீகேஸ” என்று ஜிதந்தையிலும் “பரவாநஸ்மி காகுத்ஸத்த-ஸ்வயம்துருசிரே தேஸே க்ரியதாயிதி மாம் வத” என்ற இளையபெருமாள் திருவாக்கிலும் “தனக்கேயாக எனக் கொள்ளுமிதே” என்ற ஆழ்வார்திருவாக்கிலும் “மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று” என்ற ஆண்டாள் திருவாக்கிலும் “ஆம்பரிசு அறிந்து கொண்டு ஐம்புலன் அகத்தடக்கி” என்ற தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவாக்கிலும் இந்த நமஸ்ஸப்தார்த்தத்தைக் காணலாம்.

“ப்ரபலதர விரோதி ப்ரஹ்மாணம்” என்று அஷ்டஸ்வலோகியில் ஸ்ரீபராஸர பட்டர் அருளிச் செய்துள்ளார். “ஈஸ்வரன் தனக்கேயாயிருக்கும். அசித்து பிறர்க்கேயா யிருக்கும். ஆத்மாதனக்கும் பிறர்க்கும் பொதுவாயிருக்கும் என்று முற்பட்ட நினைவு. அங்ஙனன்றிக்கே அசித்தைப் போலே தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளவேணும் என்கிறது நமஸ்ஸால்” என்று ஸ்ரீமல்லோகதேஸிகன் அருளிச் செய்தாரிநே. பதிவ்ரதையான ஸத்ரீக்கு பர்த்ரு ஸம்ஸ்லேஷ ஜநித ஸாரஸ்யாநுபவம் உண்டாகா நிற்கச் செய்தேயும் பர்த்தாவினுடைய முகவிகாஸம் ப்ரயோஜநம். அவ்விகாஸஹேது என்று ஸம்ஸ்லேஷாதிகளிலே ஸங்கம் பிறக்குமாபோலே பகவத் குணாநுபவாதிகளில் ‘நான் போக்தா’ எனக்கு ரஸித்தது’ என்று புருஷபோகம் போலே ஸவதந்த்ரமாயிருத்தல் ஸாதாரணமாயிருத்தல் செய்கை யன்றியிலே ஈஸ்வரன் முகமலர்த்தியே தனக்கு போக்யமாக

நினைத்திருக்கை. அத்தைப்பற்றவினே முதலிலே “அஹமந்நம்” என்று சொல்லி பின்னே “அஹமந்நாத:” என்று ஸ்ருதி சொல்லிற்று. இது தன்னை தேசிகன், “அப்ராப்தித: பரிஹரந் ஸ்வபரை: ஸ்வரக்ஷாம் தாதாத்யதீ பரிஹருத ஸ்வபரார்த்த பாவ: அந்யோபபோக விரஹாத் அநக: ப்ரபந்ந: புந்தேவை போக மகிலம் பதிபோகஸேஷம்” என்று அருளினார்.

ப்ரபந்நன் தன்னாலும் பிறராலும் தன்னைக் காப்பதை உரிமையில்லாதபடியால் நீக்கிக் கொண்டவனாய், எம்பெருமானுக்கே ஸேஷன் என்ற எண்ணத்தால் தனக்கும் பிறர்க்கும் ஸேஷன் என்ற எண்ண நீங்கப் பெற்றவனாய், வேறொன்றைப் பற்றியநுபவம் இல்லாமையால் குற்றமற்றவனாய் தனக்கு வரும் ஸகல போகத்தையும் ஸ்வாமியான எம்பெருமானுடைய போகத்துக்கு ஸேஷமாயே யநுபவிக்கிறான் என்றபடி. இந்த ஸ்லோகத்தில் முதலடியாலே அந்நயரக்ஷயத்வம் கூறப்பட்டது. இது பூர்வ கண்டார்த்தம். இரண்டாமடியாலே ததேக போகத்வம் கூறப்பட்டபடியால் உத்தரவாக்யத்தில் ஸ்ரீமதே நாராயணாய என்ற பாகத்தில் அர்த்தம் கூறப்பட்டது. மூன்றாமடியால் நமஸ்ஸப்தார்த்தம் கூறப்பட்டது. அவனையே பற்றிய ஜீவன் அவனுக்கே ஸேஷபூதனான ஜீவன் அவன் திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தையே அவன் ஆநந்தத்திற்காகவே ப்ரார்த்திக்கிறான் என்றபடி. இது உத்தரவாக்யார்த்தம். இத்தாலே பெருமுலையாலே அடிமை செய்யும் நித்யாநபாயிநியான பிராட்டியுடைய போகத்திற் காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்றாயிற்று. சேதனனுடைய ஸ்வரூபத்தோடு போகத்தோடு கிஞ்சித்காரத்தோடு வாசியற அத்யந்த வ்யாவ்ருத்தமாயிருக்கும். அவளுக்கு பகவத் ஸேஷத்வம் ஸ்வரூபம். இவனுக்கு மிதுந ஸேஷத்வம் ஸ்வரூபம். பகவத் போகமே அவளுக்குள்ளது. அவளும் அவனுமான சேர்த்தி இவனுக்கு போக்யம். ஸ்தந

தடாதிகளாலே பண்ணும் கிஞ்சித்காரம் அவளுக்குள்ளது. இவனுக்கு மிதுந விஷயமான ஸாவவித கிஞ்சித்காரமும் உண்டு.

மரவடிகளைப் போலே திருவடிகளிலே கிடக்கவுமாய், மாலையோபாதி திருமுடியிலே ஏறவுமாய், இளைய பெருமாளோபாதிகூடப் போகவுமாய், ஸ்ரீபரதாழ்வானோபாதி தலையிலே முடி வைக்கவுமாயிருக்கை. இதுவினே பாரதந்த்ரயத்துக்கு எல்லை நிலம். யாதொன்று அத்தலையின் திருமுகமலர்த்திக்கு உறுப்பாய்நுவது அதினே பரார்த்த கைங்கர்யமாவது. அந்த பாரார்த்தத்தைக் கூறும் பதம் நம:பதமினே. ஆக அஹங்கார மமகாரமற்ற மிதுந கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை கூறப்பட்டது உத்தரவாக்யத்தாலே.

ப்ரணவத்திலே பகவதநந்யார்ஹ ஸேஷமான ஆத்ம வஸ்துவை ஜ்ஞாதாவாகச் சொன்னவநந்தரம் அதில் அஹம் மமதைகளை நிவர்த்திப்பித்தது திருமந்த்ரத்தில் நமஸ்ஸப்தம்.

உபாயாந்தரத்யாக பூர்வகமாக பகவதேகோபாயத்வ ப்ரதிபத்தியை “ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாம் வ்ரஜ” என்று விதித்தவநந்தரம் அதில் அஹம் மமதைகளை நிவர்த்திப்பித்தது சரம ஸ்லோகத்தில் ஏகபதம்.

பகவத் கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனைக்கநந்தரம் இந்த நமஸ்ஸப்தம் கைங்கர்யத்தில் களையான அஹங்கார மமகாரங்களைக் கழிக்கிறது.

“ஆசார்ய ஸேவாபலம் அவதாரணத்ரயத்திலும் அர்த்த ஜ்ஞாநம் பிறந்து உஜ்ஜீவிக் கை காண்” என்று ஆச்சான்பிள்ளையருளிச் செய்யும் வார்த்தை. ஆக கைங்கர்ய விரோதி நிவ்ருத்தி பண்ணுகிற இந்த நமஸ்ஸப்தத்தாலே போகத்தில் ஹேயராஹித்யத்தைச் சொல்லுகிறது.

ஆக 'ஸ்ரீமதே' என்கிற பதத்தாலும் 'நாராயணாய' என்கிற பதத்தாலும் ஸ்ரீய:பதியாய் ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகமாய் விலக்ஷண விக்ரஹ யுக்தமாயிருக்கிற விஷயம் போகப்ரதிஸம்பந்தியென்கையாலே போக்ய வஸ்துவினுடைய வைலக்ஷண்யம் சொல்லிற்று.

நம: என்கிற பதத்தாலே நிரதிஸய போக்யமான அவனை விஷயமாக உடைத்தாய் ப்ரார்த்திக்கப்பட்ட கைங்கர்ய ரூபபோகத்தில் வைலக்ஷண்யம் சொல்லுகிறது.

ஆக கைங்கர்யத்தில் பாரார்த்தயம் நம:பதத்தாலே கூறப்பட்டது என்றபடி.

இவ்வர்த்தத்தை ஸாரஸங்க்ரஹத்தில் உலகாரியன் திருவாய்மொழி பத்தாம்பத்துப் பாசுரங்களை உதாஹரித்து விளக்கியருளுகிறார். அதுதன்னை இனியநுவிப்போம்.

1. "துயர்கெடும் கடிது" (10.1.8):- "நாம் அபேக்ஷியாதிருக்கத் தன்னடையே சடக்கெனப்போம் நம்முடைய பாபங்கள்" என்று நம்பிள்ளை அருளிச் செய்துள்ளார். சரமஸ்லோகத்தில் "ஸ்ர்வபாபேய:" என்று நிவர்த்தயமான ஸகல விரோதி பாபங்களைச் சொல்லி "மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று ணிஜந்தப்ரயோகத்தாலே "நீயும் வேண்டா நானும் வேண்டா. அவை தன்னடையே விட்டுப்போம்" என்றான் கீதாசார்யன். அவ்வர்த்தம் இங்கே நமஸ்ஸபத்தத்தாலே கூறப்பட்டது. இது இப்பாட்டின் கருத்து ப்ராப்திப்ரதிபந்தகநிகிலபாபநிவ்ருத்தி நமஸ்ஸப்தார்த்த மிறே.

2. "கெடுமிடராயவெல்லாம்" (10.2.1):- அவன் ஒரு விரோதியைப் போக்கினபடி சொல்ல, விரோதியென்று பேர் பெற்றவை யெல்லாம் நசுக்கும். அதாவது கேசவநாம ஸங்கீர்த்தநம். "பாபே குருணி குருணி" என்று பாபாநுரூபமாக ப்ராயஸ்சித்தம் பேதித்திருக்கும்.

திருநாமத்துக்கு அங்ஙன் ஒரு நியதி இல்லை. வைகுண்ட நாமக்ரஹணம் அஸேஷார்ஹமிறே. இதுவும் நமஸ் ஸப்தார்த்தமிறே.

3. "எழுமையும் ஏதம் சாரா" (10.2.2):- ஒரு காலமும் பொல்லாங்கு வந்து கிட்டாது. அதுக்கு அவன் தான் நினைப்பிடவும் வேண்டா. "சும்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தன" என்கிறபடியே, "நமக்கு இவ்விடம் ஆஸ்ரயமல்ல" என்று தன்னடையே வந்து கிட்டாது. ராஜகுல ஸம்பந்தத்தாலே விட்டோடிப்போம். "வானோமறிகடலோ மாருதமோ தீயகமோ கானோ ஒருங்கிறும் கண்டிலமால் ஆனீன்ற கன்றுயரத் தாமெறிந்து காயுதிர்ந்தார் தான் பணிந்தோம் வன் துயரை ஆமருங்கு" என்றக் கடவதிறே.

4. "தீரும் நோய் வினைகளெல்லாம்" (10.2.3):- து:கங்கரும் து:கஹேதுக்களும் எல்லாம் நசிக்கும். இவைகளிறே நோயும் வினைகளுமானவை.

5. "இப்பிறப்பறுக்கும்" (10.2.5):- கண்டதிறே இதினுடைய இழையீடு என்று நம்பிள்ளை திவ்யஸூக்தி. இதினுடைய - தேஹத்தினுடைய இழையீடு - நூலாலே தைக்கை. இழையிட்டாற்போலேயிருக்கிற அவயங்க ளுடைய சேர்த்தி கவிழ்த்துப் பார்க்க அமையுமே அதினுடைய அகவாயை. தன்னடையே விரக்தி பிறக்குமே. அந்தஸ்த்தங்களான முத்ரபுரீஷாதி தோஷங்களைக் காணவே ஸரீரத்தில் விரக்தி பிறக்கும் என்றபடி. இப்படி ஹேயமான பிறப்பையறுக்குமென்றபடி.

6. உன்றன் திருவுள்ளமிடர் கெடுந்தோடும் நாங்கள் வியக்க இன்புறுதும் எம்பெண்மை யாற்றோம் (10.3.9):- வண்துவரைப்பெருமானோடே கலந்து பரிமாறச் செய்தே பசுமேய்க்கப் போம் காலம் ப்ராப்தமானவாறே. 'இவன் இனி பசுமேய்க்கப் போகிலோ' என்றுள்ள அதிஸங்கையினாலே அக்கோபிமார் அவஸந்தைகளானாற் போலே அவஸந்தராய்

அவர்கள் பாசுரத்தால் அலத்துவதாகச் செல்லுகிறது இத்திருவாய்மொழி. அதிலே இப்பாசுரம் தாதர்த்தயத்தினுடைய எல்லையைப் பேசுகிறது. இதிறே த்வயத்தில் உத்தரவாக்யத்தில் நம: பதத்தின் உண்மைப்பொருள்.

“ஆன்பின் போகேல்” என்று ஸ்ரீபராங்குஸநாயகி கண்ணனைத் தடுக்க அவனும் தன்னுடைய வர்ணாஸ்ரம தர்மாநுஷ்டாந ஸ்ரத்தையையும் பித்ரு பாரதந்தர்யத்தையும் சொல்லிப்பிறகு தான் கானகம் செல்லுவதின் உண்மையான அபிப்பிராயத்தை “நான்சில ஸ்த்ரீகளோடே கலந்து பரிமாறவே செல்லுகிறேன். அச்செயலை உன் ஸந்நிதியிலே செய்கை உனக்கு அநிஷ்டமன்றோ!” என்று சொல்ல அதற்கு ஆழ்வார் கூறும் பாசுரம் இதுவாகும்.

எங்களைப் போலன்றிக்கே நீயுக்கும் படியான விலக்ஷணைகளோடே கூட ஸஞ்சரித்து, அவர்களோடே பரிமாறப் பெற்றிலோமென்று திருவுள்ளத்தில் உண்டான விடாயால் வந்த து:க்கம் கெடுந்தோறும் உன் உகப்பே ப்ரயோஜனமான நாங்கள் மிகவும் உகப்புதோம்: உன் உகப்புக்குப் புறம்பாய் வரும் ஸ்த்ரீத்வம் நாங்கள் வேண்டோம். நீயுகந்தாரையொழிய உன்னை உகக்குமவர்களல்லோம் காண் நாங்கள். உன்னைத் தனித்து உகப்பாள் மூக்கறைச்சி(சூர்பணகை)யன்றோ. இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து பலபாரதந்தர்யம். இதிறே நமஸ்ஸப்தார்த்தம். அவனுக்கப்பக்காகவே இவன் பண்ணும் கைங்கர்யம் என்றபடி - இதிறே பரார்த்தகைங்கர்யம். இதிறே பரம புருஷார்த்தம். இதற்கு விரோதி ஸ்வார்த்தத்வ புத்தி. இது “ம:” என்றதின் பொருள். தந்நிவ்ருத்தி ப்ரார்த்தனை நமஸ்ஸப்தார்த்தமாகும்: இதுவே ப்ரபலதரவிரோதி ப்ரஹாணப்ரார்த்தனையாகும். நம: ஸ்யாம் என்றபடி.

7. “பிணியொன்றும் சாரா பிறவிகெடுத்தாளும்” (10.4.7):- பிணியென்றும் சாரா என்று ஆறாராயிரப்படியின்

பாடமாகத் தெரிகிறது. “பின்னையொரு நாளும் ஒரு து:க்கம் வாராது” என்றருளிச் செய்கிறார் திருக்குகைப்பிரான் பிள்ளான். து:க்கங்களொன்றும் நம்மை ஸ்பர்ஸியாது. அந்த து:க்கங்களுக்கடியான ஜன்மத்தை யடிவேரோடே போக்கி நம்மை நித்ய கைங்கர்யம் கொள்ளுமவன் என்று வ்யாக்யாதித்துள்ளார் நம்பிள்ளை. இத்தால் விரோதி நிவ்ருத்தியான நமஸ்ஸப்தார்த்தம் கூறப்பட்டது.

8. “பிறவித் துயர் கடிந்தோம்” (10.4.3) ஸம்ஸார து:க்கத்தைக் கடிந்தோம் என்றபடி.

9. “விண்டே யொழிந்த வினையாயின வெல்லாம்” (10.4.9) - கண்டபோதே வினையென்று பேர் பெற்றவையெல்லாம் விட்டுப்போய்த்து. ஸர்வபாபேப்ய: மோக்ஷயிஷ்யாமி என்னுமவனடியாக வந்தாகையாலே தட்டில்லையிறே.

10. “அமரா வினைகளே” (10.5.9):- ப்ரயோஜநாந்தர ப்ராவண்யத்துக்கு அடியான கர்மங்களானவை தானேபோம்.

11. “கடுநரகம் புகலொழித்த” (10.6.11):- அறிவுடையார்க்குப் பொறுக்க வொண்ணாத நரகம் ஸம்ஸாரமிறே.

12. “பிறவி கெடுத்தேன்” (10.8.3):- ஜன்மத்தை மறுவலிடாதபடி போக்கினேன்.

13. “தடுமாற்ற வினைகள் தவிர்த்தான்” (10.8.5):- தன் பக்கல் நின்று என்னைப் பிரித்துத் தடுமாறும்படி பண்ணவல்ல பாபங்களைத் தானே போக்கினான். அவையாவன “பொங்கைம்புலன்”இத்யாதி.

14. “அந்திதொழும் சொல்லு” (10.8.7):- முடிவிலே தொழும் சொல்லுப் பெற்றேன். அநுபவப்ரீதி

தலைமண்டையிட்டால் அதின் மேலே “நம:” என்று புத்தி பூர்வமாகச் சொல்லும் சொல்லைப் பெற்றேன். “நம: இத்யேவ வாதிந:” இறே. அதாகிறது-ப்ரீதிவழிந்த சொல்லாலே திருவாய்மொழி பாடியமை செய்யப்பெறுகை.

13. “அவாவற்று வீடுபெற்ற” (10.10-11):- அவனைப் பெற்று நிரஸ்தஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகராகையாலே நிர்நு:க்கரான ஆழ்வார். ஆக நம: பதத்தால், ஸ்வரூப விரோதி, ஸாதந விரோதி, ப்ராப்தி விரோதி, ப்ராப்ய விரோதி என்று கூறப்படும் விரோதி சதுஷ்டயத்தின் நிவ்ருத்தி முக்யமாகக் கூறப்பட்டது என்றதாயிற்று. அதாவது கைங்கர்யத்தில் களையறுக்கை என்றபடி - அதாவது கைங்கர்யத்தில் ஸ்வபோகத்ருத்வ புத்தியைக் கழிக்கை என்றபடி. இப்படி நமஸ்ஸப்தார்த்தம் கூறப்பட்டது.

“இப்படி ஸ்ரீய:பதித்வப்ரமுகங்களாய் கைங்கர்ய ப்ரதிபந்தக நிஸ்ஸேஷ நிபர்ஹபர்யந்தங்களாயிருந்துள்ள உபாயதேயார்த்தங்களைப் ப்ரதிபாதிக்கக் கடவ்தாயிருந்துள்ள வாக்யத்வமும் திருவாய்மொழியும் பகவச்சரணார்த்திகளாய் அநந்யோபாயராயிருக்கும் அதிகாரிகளுக்கு காலபேஷப ஹேதுவாகவும் போக ஹேதுவாகவும் ஈஸ்வர ப்ரீதி ஹேதுவாகவும் யாவச்சரீரபாதம் அநுஸந்தேயம்” என்று அருளிச் செய்து இந்த ஸாரஸங்க்ரஹத்தை பிள்ளைலோகாசார்யன் முடிவுறச் செய்கிறார்.

ஸ்ரீமல்லோகாசார்யன் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.